

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat a Krisztus visszajövetelét váróknak

Adventszemle

2015. február

Keresztény család

az **ESZMÉNYI**

és a **SZENVEDÉS**

között

ÖRÖM
SZERETET
GONDOSKODÁS
SZÜLŐK
GYEREKEK
NAGYSZÜLŐK
ÁLDÁS
ISTEN
KOMMUNIKÁCIÓ
RAGASZKODÁS
TISZTELET
ÉRTÉKELÉS
TAPINTAT
KÖZÖSSÉG
ANGYALOK
JÁTÉK
EGYENSÜLY
BIZTONSÁG
LÉLKESÉDES
SZÉP OTTHON
BIBLIA
ROMANTIKA
CSALÁD
VÁGY

SZOMORÚSÁG
NEHÉZSÉG
SZORONGÁS
FÉLELEM
FÁJDALOM
KEGYETLENSÉG
SZENVEDÉLY
KÖNNYEK
HARAG
GYŰLÖLET
ERŐSZAK
VÁLÁS
SZOMORÚSÁG
NEHÉZSÉG
SZORONGÁS
FÉLELEM
FÁJDALOM
KEGYETLENSÉG
SZENVEDÉLY
KÖNNYEK
HARAG
GYŰLÖLET
ERŐSZAK
VÁLÁS
KÖZÖNY
KRÍZIS
VESZÉLY
FÉLTÉKENYSÉG
BŰN
KONFLIKTUS
DEPRESSZIÓ
ELKESEREDÉS
FENYEGTŐZÉS
SZENVEDÉS
HAZUGSÁG
HÜTLENSÉG
VESZEKEDÉS
VISSZAÉLÉS
DAC

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

10

3 Vezércikk

Virgiliu Peicu

„Mit cselekedjem veled?”

4 Hírszemle

- Romániai egyház
- Világegyház
- Eseménynaptár 2015 februárjára és márciusára*

8 Alapcikk

Romică Sîrbu

Fehéren és feketén a családról

10 Keresztény család

Adrian Bocăneanu

Egy fájó valóság, amely megtérést és határozott reformot követel

13

13 Keresztény család

George Şchiopu

A halál SEM választ el!

16 Krisztusi élet

Ilyés János Béla

A krisztusi élet meggyőző ereje

18 Ellen White centenárium

Anna Galeniece

Isten hírnöke – a mű előhaladása (1860 –1867)

20 Tapasztalat

Benjamin J. Baker

Az utolsó ház

22

22 Egészség

Emil Rădulescu

Hosszabb életet élnek a hetednapi adventisták, mint polgártársaik?

24 Misszió

Szentágotai Loránt
Florian Stoica

A „Theodora ház” – Isten ajándéka

26 Igék és jelentésük

Gabriel Işvan

Lesznek-e családok a mennyben?

27 Keresztény család

Csabai Gyula

Ami késik, lehet, hogy nem múlik!

24

28 Reflexiók

Florin Lăiu

„Valaki el ne hitessen titeket”

30 Gyermeekoldal

Alina Chirileanu

Válaszd ki, töltsd ki és tanuld meg kívülről!

31 Szívtől szívnek

Marius Munteanu

Pro-Könyv nevelés

2015. február. A Romániai Hetednapi Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Ioan Câmpian-Tătar, Főszerkesztő Virgiliu Peicu, Iosif Diaconu Tanácsadók Marius Munteanu, Ştefan Tomoiagă, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neaţu, Iosif Paşca, Georgel Pîrlitu, Szász Ernő, Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Ioan Câmpian-Tătar, Florian Ristea, Fordította Bartha Sándor, Papp Andrea, Szerkesztette Bartha Sándor, Mezei Áron, Tördelés Szöcs Erzsébet, Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400 107, Tel. 0740-100 015 E-mail mezeiaron@yahoo.com, Website www.curieruladventist.ro, Nyomtatás Tipografia Fast Print, Şos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20, Fax 021/323 00 40

ISSN 1842 - 3361

„Mit cselekedjem veled?”

Az egyik este előadás után felfigyeltem arra, hogy női személyek egy csoportja viszsamaradt beszélgetni. Kezdetben az volt az érzésem, hogy az egyik gyülekezeti ügyosztály munkatársai. Miután köszöntöttem a távozó jelenlevőket, meghívtak körükbe. Az egyik hölgy a többiek nevében mondta el a következőket: „Lelkészes testvér, van egy különleges problémánk. Akiket itt látsz, bizonyos nehézségek folytán egyedül neveljük a gyermekeinket. Egyedül küzdünk a nevelésükkel. Látjuk, hogy az egyház egyre komolyabban veszi a teljes családok tanácsolását, képzését, ám senki se gondol ránk, vagyis az egyszülős családokra? Foglalkozik-e valaki azzal, hogy bennünket is támogasson és tanácsoljon, hogy a lehető legtöbbet tehessek meg a gyermekeinkért? Mit mond számunkra a Biblia?”

Elismerem, néha érnek ehhez hasonló meglepetések. Egyszülős családok képviselői álltak előttem. Komolyan elgondolkodtatott a kérdés, s a szeminárium-sorozat végére találtam a Bibliában az egyszülős otthonok nem kívánt helyzetére is tanítást. Az eseten túlmenően, ha kivétjük a helyzetet az egyház szintjére, azt hiszem, hogy egyre elterjedtebb jelenség előtt állunk, és félok, hogy nem vagyunk kellően felkészülve rá, hogy bölcsességgel és hozzáértéssel kezeljük a kérdést.

A valóság azt mutatja, hogy egyre több felnőtt nevelési életünk nélkül a gyereket. A legtöbb ilyen családban az egyedüli szülő az édesanya. A világszintű kimutatások alapján 10 egyedül élő szülőből 9 női személy. Kulturális és vallási felfogásaink szerint az egyszülős család egy rendellenesség. Ezért érzik gyakran elszigeteltnek, magányosnak, különlegesnek és nem kívánt személynek magukat az ilyen szülők.

Az egyszülős családokban alapvetően megváltoznak a kapcsolatok, nőnek a felelősségek, és megjelenik a gyerekekkel való intenzívebb kommunikáció szükségessége. A megmaradt szülő felvállalja úgy az édesanya, mint az édesapa szerepét, s mindkét szülő szerepében kell válaszolnia a gyerek érzelmi szükségleteire, de mindkét szerepben kell fegyelmennie is. Az érzelmi befektetés erőteljesebbé válik, valósággal kiköveteli a ragaszkodást és nyújtja is azt, amit nem osztthat meg más valakivel. Ezzel egy időben azonban a gyerekek anyagi és érzelmi szükségletei túlterhelést jelentenek.

Az ilyen család elsősorban anyagi nehézségekkel szembesül, továbbá biológiai hiányokkal, érzelmi rendellenességekkel, melyeket a másik szülő hiánya okoz. Ilyen helyzetben a legközelebbi család, a gyülekezet és a barátok nagyon fontos szerepet vállalhatnak az egyszülős családok törekvésének korlátozásában. Az egyedül élő szülőknek szükségük van a segítségre, hogy sikerrel tudják venni az egyedüllét, az egészségügyi problémák, a depresszió, az anyagi nehézségek, a mindennapi élet nehézségei, a gyerekek bizonytalan jövőjétől való félelem, a tekintélybeli nehézségek, a konfliktusok, valamint a családi és a szakmai élet közötti egyensúly megtalálásának akadályait.

Isten embereiként s az örök jövő egyházaként oda kell figyelni ezekre az esetekre, támogatnunk, bátorítanunk kell az egyedül maradt szülőket. Az egyszülős családok egyre elterjedtebb jelenségét komolyan kell venni, építőjellel lelkülettel elemezni, tanulmányozni kell, s a nevelési eszközöket fel kell használni a jelenség megfékezésére.

Az egyedül élő szülőknek tudniuk kell azt, hogy bizonyos ideig Jézus is egy ilyen családban élt. Továbbá szívesen eljárt Betániába, egy szintén hasonló helyzetben levő családhoz. A 2Kir 4:1-7 versei a bátorítások és tanácsok forrását képezhetik ilyen helyzetben levő női személyek számára: „Monda néki Elizeus: mit cselekedjem veled? Mondd meg nekem, mi van a házában? Monda az: a te szolgálóleányod házában nincs egyéb, csak egy korsó olaj” (2. vers). ■

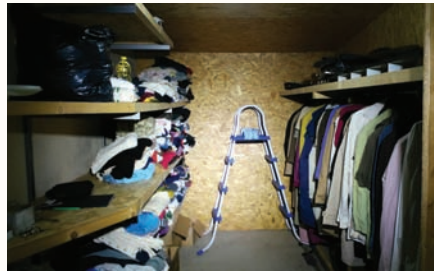
Virgiliu Peicu,
a *Curierul Adventist*
főszerkesztője

■ ROMÁNIAI EGYHÁZ

A „Kis Samaritánus” projekt.....

A 2014-es év tavaszán fogant meg a gátaljai gyülekezet tagjaiban a gondolat, hogy rendezzenek be egy melléképületet, ahol begyűjthetnek élelmet, ruhát, háztartási cikkeket, amit majd felkínálhatnak a rászorulóknak. Minimális anyagi ráfordítással (300 euró), és a gyülekezet ifjainak önkéntes munkájával alig néhány hét alatt készítették el a terv megvalósításához szükséges helységet. Júniusban kezdődött el a tevékenység. Az emberek nyitottak voltak, számos adománnyal járultak hozzá a projekthez, így lehetőségünk adódott kapcsolatot teremteni s később bemutatni az evangéliumot. Néhány gyüleke-

zeti tag heti rendszerességgel részt vesz a terv végrehajtásában.

Eddig több mint 120 csomagot osztottunk ki a következő helységekben: Gátalja, Szigetfalu, Tógyér, Tolvád, Magyarapáca, Temesmurány, Bekeszfalu,

Vársomlyó, Birda, Tárnokszentgyörgy és Omor. Híd épült az adventista gyülekezet és az adományozók, valamint az adományokban részesülők között is. Még egyházon kívüli személyek is nyújtottak anyagi támogatást.

Hisszük, hogy munkánk jótékony hatással van közösségünkre és az adományokban részesülőkre egyaránt. Elsősorban Istennek vagyunk hálásak a vezetésért, de hálánkat fejezzük ki mindazoknak, akik valamilyen módon hozzájárultak a terv megvalósításához.

*Marius Bold,
presbíter, Gátalja*

Új kihívás előtt az Adventista Médiaközpont

Az Adventista Médiaközpont az évek során az Adventista Egyház és a tagok anyagi támogatása révén fejlődött. Hálásak vagyunk a kapott támogatásért és reméljük, hogy a jövőben ugyanolyan együtt érző lelkesítéssel fogjuk tovább vinni ezt a munkát, mint eddig, és továbbra is számíthatunk az önök támogatásaira.

Az Adventista Médiaközpont egy válságot átélő, állandó átszervezésen átmenő médiapiacra végzi a tevékenységét. A zord gazdasági környezet és az egyre szorosabb konkurencia ellenére az Adventista Médiaközpont jelenti az egyház leginkább látható missziós eszközét,

amely szeretne tovább fejlődni, a nagyközönség számára fontos és jó minőségű programokat gyártani.

Ezért szeretnénk azt, hogy a Radio Vocea Speranței valamint a Speranța TV a közeljövőben a leghallgatottabb és legnézettebb sajtóorgánummá váljék a lelkeséggel, neveléssel, egészségüggyel és családdal foglalkozó médiaszereplők kategóriájában.

Ebben az értelemben az Adventista Médiaközpont 2015. február 1-jétől kezdődően reklámokat fog sugározni. Ezek a kisfilmek megegyeznek majd az egyházi előírásokkal, de a Nemzeti Audiovizuális Tanács szabályozásaival is.

Elsőbbséget élveznek az Adventista Egyház tagjainak reklámfilmjei, ám nyitottak vagyunk bármilyen gazdasági társasággal való együttműködésre.

Gazdasági egységek számára a reklámfilmek ára leírható az adóból, mint ahogyan kimondja a Pénzügyi Törvénykönyv 2003/571 cikkelyének 2015-ös aktualizált változata.

További részletekért érdeklődni lehet a következő személyeknél:

- marketing osztály: Mihaela Rusu, tel: 0742203465, vagy mihaela.rusu@speranțatv.ro
- az Adventista Médiaközpont igazgatója: Tiberiu Nica, tel: 0746039349, vagy tiberiu.nica@speranțatv.ro

*Forrás: Adventista Info
708/2015. január 16.*

Az ADRA újjáépíti a reményt Comănești-en

A Bákó megyei Comănești-en 2014. október 25-én a hőmérő a leghidegebb őszi napot jelezte. A helység egyes lakosai, mint például Geta Crăciuni számára mégis ez a nap volt az egyik „legforróbb” az évből. A tél beállta előtt

leégett a háza – beleértve a javait és az állatait is. Alig néhány óra alatt minde a tűz martalékvá lett.

Csupán két héttel a tűzvész után, 2014. november 2-án az ADRA Románia 27 önkéntes segítségével meg-

nyitotta az új otthon építőtelepét. Idősek és fiatalok, férfiak és nők vállalták a munkát, akiket az ADRA Moldova képviselője, Gabriela Istrate irányított. Téli időjárási viszonyok között az alap, a falak, a tetőzet, az ablakok, ajtók, hő-

szigetelés, elektromos vezetékek, fűtés, és az új ház belső munkálatai nagyon rövid idő alatt készültek el. De elkészült a ház mögött egy kis raktárhelyiség is. Emellett a házat ellátták minden szükséges berendezéssel.

2015. január 15-én, egy csütörtöki napon örömkönnök közepette történt meg a házavatás. Az eseményen részt vevő Robert Georgescu, az ADRA Románia igazgatója a következőket nyilatkozta: „Ma az ADRA Románia ünnepi ruhába öltözött. Önökkel együtt örülünk annak, hogy mosolyra fakadhat egy lélek, mert eleget tettünk nagy szükségének, sőt mi több teljesítettük az álmát, és sikerült megfelelő életkörülményeket biztosítani neki. Örülünk annak, hogy egy boldog idős ember áll ma előttünk. Értékelésünket fejezzük ki minden egyes önkéntesnek, aki részt vett az *ADRA Románia – A remény új-jáépítése* elnevezésű projekt munkálataiban, és emlékeztetünk mindenkit, hogy mi egy eljövendő jutalmat várunk.”

Alboaie Simion, a város alpolgármestere is részt vett néhány tanácsos

társával együtt a házavatáson. A városatyja a következőket nyilatkozta: „Meghatott az önkéntesek hozzáértése, valamint a kiváló szervezés. Rövid idő alatt fogtak össze és valósították meg ezt a tervet. Nagyon is találó az önök jelmondata: *Változtass meg egy életet, és*

megváltoztatod a világot! Öröm volt számomra önökkel dolgozni. Minden elismerésem az önöké!”

A szintén Bákó megyei Asău helység adventista gyülekezetének lelkésze, Cristian Trenechea is részt vett a munkálatokban gyülekezetének tagjaival együtt. A cselekedetek általi szeretet-

ről beszélve jelentette ki: „Számomra, és lelkészársam, Dragoş Apostol számára az áldozatkészség vizsgálja volt ez az alkalom. Isten megáldott az egység lelkületével, és a következő helységek jó néhány testvérének a támogatásával: Asău, Comăneşti, Moineşti, Poduri,

Bucşeşti, Strugari, Supan, Pârğăreşti, Podiş, Bacău és Piatra Neamţ. Bennünket, akik csupán azt tettük, amit tennünk kellett, a nehézségek és az erőfeszítések még közelebb hoztak egymáshoz, a szomszédok számára pedig szavak nélküli igazi látványt jelentett a munkánk. A jó Istent illeti a dicsőség tervéért, hogy nem csak szent tanításokat adott, hanem meg is próbál bennünket a munka mezején.”

Geta Crăciuni teljes egészében megérezhette a tűz pusztítását, hiszen mindene odaveszett, de megérezhette a cselekedetek által munkálkodó szeretetet is. Újrakezdi az életét, de egy teljesen új és sokkal jobb lakásban, s szívét a Mennyei Atya szeretete vigasztalja meg az Ő gyermekei révén.

Forrás: Adventista Info 708/2015. január 16.

■ VILÁGEGYHÁZ

Példátlan események a Dominikai Köztársaságban: 3052 személy keresztelkedett meg és 200 lelkészt szenteltek fel.....

A Dominikai Köztársaság fővárosában, Santa Domingóban több ezres tömeg özönlötte el a város egyik stadionját, hogy megünnepeljék a 3052 személy keresztségét, és a több mint 200 lelkész felszentelését. Az istentiszteletre január 17-én, szombaton került sor, melyet élőben közvetített a televízió, a rádió és az internet is. Az eseményen részt vett Ted Wilson, az Adventista Egyház elnöke, valamint további 29 egyházvezető.

„Hálával tele a szívünk és boldogok vagyunk, hogy a Szentlélek ilyen hatalmas munkát végzett ebben a városban”

– nyilatkozta Mark Finley, aki január 7–11. között tartott Santa Domingóban „Új év, új élet” címmel evangelizációs sorozatot.

A megkereszteltek közül többen a Finley testvér sorozata nyomán döntöttek el, hogy szövetséget kötnék az Úrral. A jelentkezők egy részét január 16-án, péntek este keresztelték meg az ország több gyülekezetében, a zömét pedig szombaton a stadionban vagy a helyi gyülekezetekben.

A felszentelési istentiszteletre szombat délután került sor. Az esemény az

adventista egyház történetében egyedi pillanatnak számít a felszentelt lelkészek, valamint az eseményt szervező országok és jelen lévő egyházvezetők számát illetően.

A több mint 200 lelkész közül 26-on a santa domingói stadionban kerültek

felszentelésre. Az eseményen a Generál Konferencia vezetői mellett az egyház mind a 13 divíziója képviseltette magát. Múholdas kapcsolat révén pedig további 11 ország 23 adventista uniója csatlakozott az eseményhez.

A 12000 ülőhelyes stadion zsúfolásig megtelt, emellett több ezren kényszerültek arra,

hogy a létesítményen kívül hallgassák hangosító berendezés segítségével az istentiszteletet. Mark Finley testvér, a Generál Konferencia elnökének egyik aszisztense, üzenetében kihangsúlyozta: „Ez a nap egy ösztönző ünnep volt, lelkesítő zenével, Wilson testvér erőtel-

jes igehirdetésével, és egy megható keresztségi ünnepélnyel.” Finley testvér még azt is elmondta, hogy odaszentelt életű adventista testvérek erőfeszítései-nek köszönhetően Isten számos ember életét megváltoztatta a Dominikai Köztársaságban. Továbbá kifejezte reményét, hogy az adventisták a világon mindenütt készek lesznek félretenni személyes elfoglaltságukat, hogy teljes mértékben az egyház missziójára összpontosíthassanak, s bizonyosságot tehesenek Jézusról.

A Dominikai Köztársaság a Karib-tenger térségében található, és közel tízmillió lakosa van. Az országban 300000 adventista, és 1237 gyülekezet van.

Forrás: Adventist Review, 2015. január 18.

Utcát neveztek el Ellen G. White-ről a Dominikai Köztársaságban

A Dominikai Köztársaság dél-keleti részén, La Romana városában nemrégiben egy utcát neveztek el a Hetednap Adventista Egyház egyik alapító tagjáról, Ellen G. White-ről. A hírt a város polgármesteri hivatalában egy ünnepi ceremónia alkalmával jelentették be. A találkozón részt vett Maritza Suero asszony, a város polgármestere, és Ted Wilson, a világszéles Hetednap Adventista Egyház elnöke.

„Nincs elegendő szavunk köszönten a keresztény világ ily magas rangú sze-

mélyiségeit, akik ma ellátogattak városunkba, amelyet *Isten városának* nyilvánítottunk” – nyilatkozta Suero asszony, amikor fogadta a világszéles Adventista Egyház vezetőit.

„Nagy öröm számunkra, hogy vendégül láthatjuk Ted Wilson, mivel tudjuk, hogy ő egy olyan ember, aki Jézus nyomdokaiba lépett, és egy olyan világ számára hirdeti a felkínált üdvösséget, amelynek egyre nagyobb szüksége van Istenre” – tette hozzá Suero asszony, a közel 127000 lakosú város polgármestere.

Ted Wilson testvér megköszönte a helyi önkormányzatnak a szívvel fogadtatást, valamint a vallásszabadság érdekében tett erőfeszítéseit, továbbá köszönetet mondott azért is, hogy az utca elnevezése által Ellen G. White emlékét népszerűsítik.

„Az esemény a történelmünkre emlékeztet és arra, ahogyan Isten vezette az egyházat” – jelentette ki Wilson testvér, amikor az egyház nevében köszönetet mondott a polgármesternek. „Mi hisszük, hogy Ellen G. White Istentől kapta a látomásokat, hogy az emberiiséget a Biblia és Isten felé irányítsa. Az egészségre, családi életre, kiadványokra, személyek közötti kapcsolatokra, válásra, Bibliatanulmányokra és nevelésre vonatkozó írásai mindannyiunk számára épületesek. A hetednap adventisták olyan állampolgárok, akik tiszteletben tartják a törvényeket, mert hiszik, hogy azok mennyei tanácsokat követnek.”

Az *Elena G. de White* utca korábban *7-es utca* néven volt ismert, és a város Villa Alcaran nevű kerületében található, amely két lakónegyedet köt össze egymással.

Forrás: Adventist Review, 2015. január 18.

■ ESEMÉNYNAPTÁR 2015 FEBRUÁRJÁRA ÉS MÁRCIUSÁRA*

Időpont	Esemény	Helyszín	Felelős/Meghívott
február 7–14.	A keresztény otthon hete	Helyi gyülekezetek	Családi Osztály
március 6–9.	Szombatiskolai Konvenció, valamint a <i>Global Mission</i> misszionáriusok találkozója	Méhkert	Paolo Benini, Inter-Európai Divízió, Florian Ristea, Román Unió
március 7.	Női imanap	Helyi gyülekezetek	Női Szolgálat Osztály
március 14.	Ellen G. White centenárium	Helyi gyülekezetek	Prófétaság Lelke Osztály
március 14–21.	Ifjúsági imahét	Helyi gyülekezetek	Ifjúsági Osztály
március 21.	Missziós szombat az ifjúságért	Helyi gyülekezetek	Ifjúsági Osztály
március 29.	Vallásolimpiász – egyházterületi szakasz	Központok	Oktatási Osztály

* A fenti információk közül némelyek időközben változhatnak.

A Prófétaság Lelke Napja

március
9.

Kedvezmény a Prófétaság Lelke könyveire

Fehéren és feketén a családról

Ebben a nagyon fontos, történelmünk talán létfontosságú pillanatában küldöm népemnek, minden otthonnak és a tengeren túl élőknek is a következő üzenetet, amelyet ugyanolyan erőteljesen közlök, mintha személyesen beszélnék az emberekkel: **Háborúban vagyunk.** Ezekkel a szavakkal kezdte beszédét VI. György király 1939. szeptember 3-án, amikor bejelentette Nagy Britanniának belépését a Második Világháborúba.

Szeretnék teljes alázattal és komolysággal szólni advent népemhez, amelyhez én is tartozom, amelyet szeretek, és amelyről nem mondok le ezekben a nehéz pillanatokban sem: Háborúban vagyunk. Egyre hevesebb a jó és a gonosz között dúló nagy küzdelem.

E küzdelem terjedésének egyre komolyabb jelei érkeznek felénk egy olyan területről, amelyet prófétikusan a „menny legszebb előképe”²¹ névvel illetünk. És itt nem a megfigyelésekre és hírekre hagyatkozom csupán – ezek egy része fájdalmasan valós, mások viszont hátsó szándékkal vannak elferdítve, ami a Szentírás tanításának nyilvános áthágását jelenti, amely kimondja: „Ne járj rágalmozóként a te néped között” (3Móz 19:16) –, hanem a színpalak mögött dúló küzdelemre is. Erre vonatkozóan csodálkozással olvassuk: „Sátán megfontolt erőfeszítéssel meg akarta rontani a házasság intézményét; meg akarta gyengíteni kötelezettségeit és csökkenteni akarta szentségét. Mert Sátán jól tudta, hogy nincs ennél biztosabb módszer Isten képmásának kitörlésére az emberből és az ajtó kitérésére az emberre rátörni akaró nyomorúság és bűnök előtt.”²²

A családi egyensúly megromlása lényegében az emberek Istentől való eltávolodásához, az üdvösség elvesztéséhez társítható, valamint az ajtók megnyitásához, hogy bezúdulhasson a gonoszság, s a boldogtalanság és a romlottság kerüljön az uralomra.

Család a vég idején

Pontosan ez történt Noé idejében, majd később Lót napjaiban is. A társadalmak a család feléértetésének vagy lezúllásának függvényében emelkedtek vagy hanyatlottak. Az Üdvözítő felhívja figyelmünket, hogy hasonló idők lesznek majd a jó és a gonosz között dúló küzdelem történelmének végén is. „Amiképpen pedig a Noé

napjaiban vala, akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is ... *házasodnak és férjhez mennek...* akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is” (Mt 24:37-39). Hasonlóképpen olvassuk Mózes első könyvében is: „megsokasult az ember gonoszsága a földön” (1Móz 6:5).

A két igeszakasz egyazon időszakról beszél és ugyanazt a valóságot írja le, csak más szavakkal. A következtetés az, hogy a gonoszság egyre nagyobb lesz a földön a házasság intézményének megromlása által. A következő prófétikus kérdésre kell választ keresnünk: *Milyen színekben van feltűntetve a család a mai társadalomban?*

Egyes tanulmányok a mai családot riasztó irányzatok (azok számára riasztó, akik félik az Urat), valamint olyan sötét valóságok fényében írják le, mint például: a házasságkötések számának csökkenése (a felelősségvállalás hiányának és annak a felfogásnak köszönhetően, hogy a házassági fogalom a boldogság útjának egyik akadály); a házasságok helyét átveszik a partneri kapcsolatok; egyre többen fogadják el a bibliai családmodell alternatíváit, mint például a többnejűséget, homoszexualitást vagy a kiterjedt csa-

Romică Sârbu,
igazgató, Családi
Osztály, Román Unió

ládót, amely gyerekekből és az elvált szülők új élettársaiból áll, stb.

A családon belüli erőszak terjedése, az ifjak körében egyre gyakoribb öngyilkosságok, a biológiai apa nélküli gyerekek számának növekedése, az egyre több teherbejuttatott fiatal lány, a szülői szerep szinte teljes mértékű áthelyezése az állami intézmények hatáskörébe, az egyre több egyszülős család – mind e riasztó méreteket öltő valósághoz tartoznak. Másfelől pedig, a család-szociológusok rámutatnak arra, hogy a szabad- elvű (szilárd fogadalmak nélküli) házasságok, és az újraegyesített családok (többszöri elválás utáni újraegyesítés) egyre gyakrabban fellelhető családmodellek.

S ebben a környezetben, melyhez hozzáadódik a politikai, gazdasági és vallási irányzatok is, egyes vélekedések szerint olyan magas lett a válások előfordulási aránya, hogy a házastársaknak – beleértve azokat is, akik meg vannak elégedve a házasságukkal – komoly erőfeszítéseket kell tenniük annak érdekében, hogy szilárd alapon tarthassák meg a kapcsolatukat. John Gottman szerint ez egyre nehezebbé válik.³

Vörös figyelmeztetés az adventista családoknak

A legfájdalmasabb azonban az, amit Ellen G. White látott egyik látomásában: „Láttam, hogy Sátán kitzúta a zászlaját olyan családokban is, melynek tagjai Isten választottainak vallják magukat. De akik a világosságban járnak, meg kell különböztetniük az ellenség fekete zászlajától Krisztus vérrel áztatott lobogóját.”⁴

A választottak családjai különleges célpontját képezik az ellenség terveinek és támadásainak. S mindez azért van, mert „a társadalom jóléte, az egyház sikere és a nemzet felvirágzása mind a család befolyásától függ.”⁵ A nagy küzdelem előbb végigsöpör a családon, s az után az egyházon is. „Az otthon egy iskola, amelyben mindenki megtanulhatja, hogyan viselkedjen a gyülekezetben... Teremtsetek békét a családban, s akkor béke lesz a gyülekezetben is.”⁶

Nincs valós statisztikánk a romániai adventista családokra vonatkozóan, de hamarosan elkészül. Az általános adatok hiányában azonban vannak fájdalmas válási, házasságtörési, erőszakos, szenvedést és boldogtalanságot okozó események. Ez nem egy mindenütt fellelhető valóság, ám mindenképpen érdemes komolyan venni. Ebben az értelemben a bölcsek és hűségesek meg fogják érteni, hogy nincs halasztani való idejük, sürgősen tenni kell valamit.

Sürgős tervek és döntések

A valóság helyes felmérése küldetésünk egyik alapját képezi. Igazi kihívást jelent mindannyiunk számára annak eldöntése, hogy mit tegyünk. A döntésre és tetterre hívás senkit sem kerül el, sem lelkészeket, sem egyházi intézmények vezetőit, sem tanárokat, sem a helyi gyülekezeti vezetőket, s egyetlen hívőt sem. Azért nem, mert olyan egyház vagyunk, amely a Szentírás alapján hiszi tagjainak egyetemes papságát (1Pt 2:9). Mi tehát a teendő?

- Újra állást kell foglalnunk az Üdvözítő által bemutatott házassági fogadalmak modellje mellett: „Amit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza” (Mt 19:6).
- Újjá kell élesztenünk a családi imádatot: a reggeli és esti áhítatot, a szombatkezdési és -zárási imádkozást, a közös tanulmányozást és imákat, stb.
- Újra állást kell foglalnunk amellett, hogy minden szinten és minden intézményben a szolgálattevők felelősséggel tartoznak családi életük minőségéért.
- Családi odaszentelődési istentiszteleteket kell tartanunk, ahol nyíltan és egyre gyakrabban beszéljünk a gyülekezetben családi kérdésekről.
- A családi szolgálatot újjá kell élesztenünk és szerveznünk gyülekezeti szinten a Gyülekezeti kézikönyv értelmében, és a Családi Osztály vezetőjének kézikönyve alapján.
- Egy szakemberekből álló hálózatot kell létrehoznunk és kifejlesztenünk, amely segítséget és tanácsot nyújthat a nehézségekkel küzdő családoknak.
- Le kell mondanunk arról a hiedelemről, hogy a családi problémákat senkivel sem kell megbeszélni. Miközben nem bátorítjuk a családi korlátok eltűnését, bátorítsuk az embereket, hogy az általuk kezelhetetlennek tűnő nehézségek megoldásához (még a helyzet elmérgesedése előtt) forduljanak szakemberhez (lelkész, tanácsadó, pszichológus, pszicho terapeuta – s jó, ha ezek az emberek keresztény alapokon állnak). Lényegében bibliai elv a segítség igénylése és felkínálása.

Az Úr áldja meg, és irgalmazzon családjainknak! ■

1. Ellen G. White, *Boldog otthon*, 15. old.
2. Ellen G. White, *Pátriárkák és próféták*, 387. old.
3. <http://www.psychologytoday.com/articles/200910/what-makes-marriage-work>
4. Ellen G. White, *Bizonyságtételek*, 4. köt., 196. old.
5. Ellen G. White, *Boldog otthon*, 3. old.
6. Ellen G. White, *Gyermeknevelés*, 480. old.

Egy fájló valóság, amely megtérést és határozott reformot követel

Fájó, hogy 2015-ben még írnom kell az egyház folyóiratában a családon belüli erőszakról. Arra készítek, hogy szomorúsággal és büntudattal tekintsek vissza a múltra, mivel személyesen, és mint egyház is túlságosan elhanyagoltuk, vagy egyszerűen csak felületesen kezeltük ezt az igen súlyos kérdést. Kedvenc igeszakaszunkban, Ésa 58. fejezetében nem csak a szombatról és a bójtról esik szó, hanem elhangzik a parancs is: „hogy megnyisd a gonoszának bilincseit... és szabadon bocsásd az elnyomottakat” (Ésa 58:6). Pál már kétezer éve tanítja: „Úgy kell a férfiaknak szeretni az ő feleségöket, mint az ő tulajdon testöket” (Eféz 5:28). Pár bekezdéssel később hasonló módon kéri a rabszolgatartóktól: „elhagyván a fenyegetést” (6:9). Talán meg van engedve a férjeknek az, ami tiltott a rabszolgatartóknak?! Tovább: „A férfiak minden helyen, tiszta kezeket emelvén föl...” (1Tim 2:8).

S mit kezdünk mindezzel? Hallgattunk, amikor tudomásunkra jutott, hogy tagjaink otthonában a feleségek és a gyermekek a férfi haragjának, bosszúállásának és erőszakosságának az áldozatai. S ha nagy ritkán a feleségek mertek elejteni egy-egy szót, azt próbáltuk kideríteni, hogy vajon nem ök az okozók. Tanácsoltuk, hogy legyenek szelídek, hallgassanak, s mindenben legyenek a kényúr kedvére. Meséltük a szószékről, hogy keresztény asszonyokat bántalmaztak 30 vagy akár 50 évig, míg végül a férj megjavult, beismerte helytelen magatartását, és talán meg is tért. De sosem beszélünk a megkéült, megbetegedett vagy akár megölt női személyekről. Nem fájlaltuk néma szenvedésüket, s azt hogy emberi és lelki képességeiket lábba tiporják. Ezért tekintek vissza fájdalommal és szégyennel.

Nem tudom, hogy van-e okom másképp tekinteni a jelenre. Annak ellenére, hogy legalább 20 éve már beszélünk a keresztény családokon belüli erőszak statisztikáiról, a konkrét valóságot még mindig figyelmen kívül hagyjuk. Mintha a hallgatás összeesküvésében vennénk részt. Gyánítunk valamit, néha még információkkal is rendelkezünk, de hallgatunk, vagy tétlenül gyötörödünk: beszélünk egymás között, suttogva, de nem állunk szembe a bántalmazóval és nem támogatjuk az áldozatot. A világon semmiért sem kérdeznénk meg a testvérnőt, hogy miért tartja el a karját, vagy a gyülekezetben ülve miért bámul a semmibe, vagy miért néz először körül, amikor valakivel szóba áll. Bizonyára nem akarjuk arra készíteni, hogy kimondja, amit mindegyikünk tud: hogy megverik és megalázzák, hogy megbénítja őt a félelem és a tehetetlenség, és hogy nem lát kiutat. Nem akarjuk hallani a kérdését: Miért engedi meg Isten? Talán én vagyok a hibás? A gyülekezetekben szórólapok hevernek, amelyekről mindenki megfélemedezett: „Törd meg a csendet!” – hirdetik. Am ha nem húzzuk ki az ujjunkat a fülünkbe, akkor semmit sem ér, ha az áldozat nagy kockázatot vállalva megtöri a csendet.

S mivel gondolkozunk, mi is feltesszük a kérdést: Mit tehetünk?! Mi, akik az ország déli részén élünk, azzal nyugtatjuk magunkat, hogy az ADRA készített egy menedékhelyet a bántalmazott nőknek és gyermekeiknek. Tehát meg van oldva a kérdés! Még meg is szavaztuk az anyagi támogatást! A valóságban azonban nincsen megoldva a probléma. Annyira kicsi a befogadóképesség, olyan szűkös a társadalmi hatás, hogy csak kevesen jutnak el oda, hogy meghozzák a radikális lépéseket. Ráadásul, amikor halljuk, hogy egyházunkból származó személy keres ott menedéket, akkor csak rázzuk a fejünket: Nem kellett volna ilyen rossz fényt vetnie ránk! Mindegy az áldozat a hibás. A Szentírás ilyen elferdített értelmezése folytán hangoztatjuk a Malakiás könyvében leírt isteni kijelentést: „Mert gyűlölöm az elbocsátást” – de soha sem olvassuk tovább: „és azt, aki ruhájára kegyetlenséget [erőszakot, brutalitást] borít” (Mal 2:16).

Azon gondolkodom, milyen lesz a jövő. Mivel az általunk nyújtott nevelés, s a jellem fej-

lődése nem tartja a lépést az időkkel. Egyfelől, egyre több és alattomosabb eszköz áll a rendelkezésünkre, amellyel rosszat tehetünk egymásnak, egyre idegesítőbbek a félelmeink, s egyre nagyobbak az elvárások. Másfelől pedig, a fiúkat nem tanítjuk arra, hogy nagyobb fizikai erejük nem jogosítja fel őket arra, hogy erőszakot alkalmazzanak, és nem is beszélünk arról, hogy mit tegyenek, amikor dühösek. Őket azonban meg kell tanítani. Egy nap majd erőszakos természetük veszélyes valóságával szembesülnek, és nem fogják tudni, mitévők legyenek. A lányok sem tudják maguktól azonosítani egy erőszakos személyiség ismertető jegeit, ezért őket is nevelni kell. Elismerem, én sem mondtam a lányoknak, hogy ne barátkozzanak haragos és durva fiúkkal, akik ellenkezést nem tűrő módon követelik, hogy megtegyenek bármit, amit kérnek, és azal fenyegetőznek, hogy ellenkező esetben rosszul bánnak velük. Amikor a kétségbeesett és legyengült nők utánozni próbálják a férfiak visszaélő modorát, akkor elítéljük őket. Lényegében azt a hazugságot éltetjük tovább, hogy a férfiak ilyenek, és meg kell őket „érteni”.

Mennyire távol van az a jövő, amikor legalább a mi családjainkban érvényesül az a szabály, amelyet Keresztelő János állított a katonák (!) elé, akik a megtérés felől érdeklődtek: „Senkit se háborítsatok, se ne patvarkodjatok; és elégedetek meg zsoldotokkal” (Lk 3:14)? Pál újra eleven húsba vág, amikor kimondja: „Ti férfiak, szerszettek a ti feleségeitek, és ne legyetek irántok keserű kedvűek” (Kol 3:19). Férfiak és nők, erők és gyengék, gazdagok és szegények számára íme, az eszménykép: „Öltözzetek föl azért, mint az Istennek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívet, jóságosságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést; elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna; miképpen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképpen ti is” (Kol 3:12-13).

Megtérés

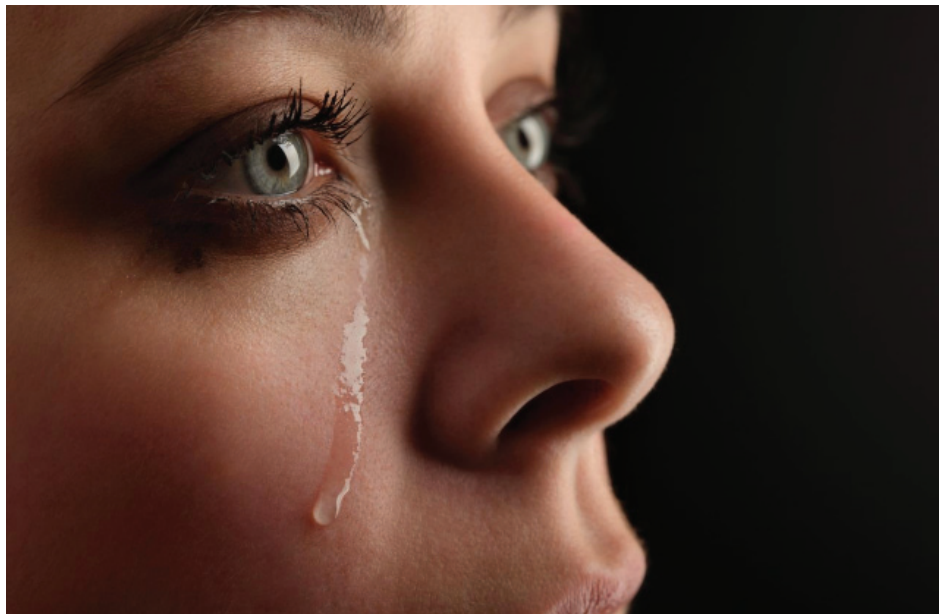
Túl sokáig engedtünk teret az előítéleteknek, amelyeket azonban már régen le kellett volna rombolnunk. Ki kell mondanunk határozottan, és meg kell értenünk: Semmi sem igazolja a gonosz, bosszúálló, erőszakos magatartást! Önmagunkat kell nevelnünk, és a gyülekezet minden tagját meg kell tanítanunk az elégedetlenség és a harag megoldásának keresztény módszereire. Annyira belénk vésődött az üzenet, miszerint az áldozat a hibás, s ez olyan sokféle forrásból ered

Első lépések a változás felé

- Készítsük el saját életünk őszinte leltárát, és önmagunkban kezdjük el a változást.
- A prédikációkat és a nyilvános beszédeket meg kell tisztítani minden erőszakot igazoló utalástól, és meg kell tölteni a sebezhető iránti tisztelet és védelem üzenetével.
- Alakítsunk egy imacsoportot, és rendszeresen tanulmányozzuk a családon belüli erőszakot.
- A gyülekezettel határozott üzenetet kell közölnünk: Az erőszak éles ellentétben áll a Szentírással és a törvénnyel.
- A gyülekezeti program legjobb időpontját használjuk fel az erőszak megértésére, a harag kezelésére, és a tagok arra való nevelésére, hogy a változáshoz külső segítségre van szükségük.
- Szeretettel, de határozottan és nyíltan álljunk szembe azokkal, akik erőszakot alkalmaznak.
- Tanítsuk meg a sebezhető személyeket arra, hogy van joguk védekezni, és hogy számíthatnak a gyülekezet támogatására.
- Ne kerüljük a kérdést, és ne vonjuk kérdőre az áldozatot, még ha kivetnivalót is találunk magatartásában. Semmi sem igazolja a férj és feleség közötti erőszakot.
- Tanítsuk gyermekeinket és ifjainkat a haragra és erőszakra vonatkozóan, azok kiváltó okaira és következményeire, a változás útjaira, és a gyengék iránti felelősségükre.
- Tartsunk felkészítőket az áldozatok megvédésére: hozzáértő személyeket képezzünk ki a közbeavatkozásra, álljunk az áldozat mellé, segítsünk menedéket találni, és ne követeljük tőle, hogy térjen vissza az otthonába, ha nem látjuk, hogy valóban elhárult a veszély.
- Folyamatosan tartsuk a kapcsolatot az ilyen ügyeket kezelő hatóságokkal, hogy szükség esetén védelmet nyújthassanak az áldozatnak.

– például népmesékből vagy viccekből, közszájon forgó, nyakatekert közmondásokból (nem akarok példát adni, de gondolom, azonnal jut ilyen eszünkbe) –, hogy elég szó nélkül is, egy gesztussal, de még egy szemöldökfelvonással is jelezni, s a bántalmazók máris megértik, hogy jogosan jártak el, az áldozat pedig megértheti, hogy mivel ő a hibás, nem számíthat valós támogatásra. Csakhogy a Kolossébeliekhez intézett levél ugyanazon fejezetében ezt olvassuk: „Most pedig vessétek el magatoktól ti is mindazokat; haragot, fölgerjedést, gonoszságot és szátokból a káromkodást és gyalázatos beszédet” (3:8).

Nőknek és gyermekeknek, és minden emberkategóriának, amely a megfélemlítés és a vissza-

élés áldozata, egy teljesen más, eddig még nem hallott üzenetet kell meghallaniuk, amely határozottan kimondja egyedi értéküket Isten és az egyház előtt: „Mivel kedves vagy az én szememben, becses vagy és én szeretlek: embereket adok helyetted, és népeket a te életedért” (Ésa 43:4). „Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítlek, és igazságom jobbjával támogatlak. Ímé, megszégyenülnek és meggyaláztatnak, akik fölgerjednek ellened, semmivé lesznek és elvesznek, akik veled perlekednek. Keresed őket és meg nem találod a veled versengőket; megsemmisülnek teljesen, akik téged háborgatnak” (Ésa 41:10-12).

Ellen G. White kijelentette, hogy Jézus Krisztus értékes életét adta, hogy életre hívja az egyházat, amely képes legyen gondot viselni a megszorodottokról és megkísértettekről. Egy olyan egyházat, amely nem csak kimondja a nemes témákat, s ezeket felkínálja a társadalomnak, hogy népszerűvé válják, hanem, amely képes megváltoztatni a dolgokat! Ezért állítom, hogy meg kell térnünk – azaz, fájdalommal be kell ismernünk, hogy nem tettünk eleget Isten határozott elhívásának, s nem követeljük a szív, a magatartás és a tettek megváltozását.

Nevelés

Az erőszak megnyilvánulási formái egyre szerteágzóbbak. Közös bennük az erő alkalmazása, valamint az olyan eszközök, amelyekkel saját akaratát valaki ráerőlteti a gyengébbre, s ha

nem veti alá magát, akkor megbünteti, s ezzel az áldozat megízleli társa dühének perverz kielégítését. Nevelnünk kell magunkat, hogy azonosítani tudjuk az erőszakot, elfogadhatatlannak és helytelennek tudjuk nyilvánítani azt. S aztán, kezdve önmagunktól, tudjunk felszólalni másokért is. Lehet, hogy valaki viszolyog a pofonoktól és az ütésektől, ezért a társát egy becsapott ajtó döngésével „sújtja”. Vagy, amikor a felesége túl lassan készül el gyülekezetbe indulás előtt, akkor a férj úgy vezeti az autót, hogy a neje megrémüljön, és nevet a megriadt gyermekek könnyörgéseit hallgatva. Újra kellene nevelnünk magunkat, hogy megérdemljük az erőt, amit mások védelmére és kényelmére, nem pedig büntetésére kellene felhasználnunk.

Beavatkozás

Természetesen ez a legnehezebb. Helyszűke miatt nem térek ki a nehézség nagyságára. Ha helyes és felelősségteljes magatartással rendelkezünk, akkor megtanuljuk, mi a teendő. Társulni fogunk azokkal, akik készek segíteni, hogy hatékonyabbak lehessünk. Tanítványságot fogunk vállalni, kezdve a bennünket felkészítő könnyebb esetektől a legnehezebbekig. S így egyre képzetebbek leszünk. Ám egy dolgot nem szabad elfelejtenünk: Kockázatvállalás nélkül nem állhatunk szembe a gonosszal! Készek vagyunk vállalni ezt a kockázatot?

Kezdjük az egyházban, mert csak így nyerjük el a jogot, hogy beszéljünk a társadalomban is. A valóság túl fájdalmas ahhoz, hogy csak azért szellőztessük meg a témát, hogy kipipáljuk nyilvános megítélésünk egy újabb fejezetét. Mit válaszolunk, ha valaki megkérdi, hogy miként oldottuk meg ezt a kérdést egyházon belül?

Jakab apostol biztosít bennünket, hogy ha nemes ügy érdekében imádkozunk bölcsességért, Isten megadja azt (Jak 1:5), mint ahogyan megtette Salamonnal is. A Messiásra utaló jövendöléseknek kellene teljesedniük most Krisztus egyházában: „Akin az Úrnak lelke megnyugszik: bölcsességnek és értelemnek lelke, tanácsnak és hatalomnak lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke. És gyönyörködik az Úrnak félelmében, és nem szeméinek látása szerint ítél, és nem füleinek hallása szerint bíraskodik: igazságban ítéli a gyöngéket, és tökéletességben bíraskodik a föld szegényei felett; megveri a földet szájának vesszejével, és ajkai lehelével megöli a hitetlent... Nem ártnak és nem pusztítanak sehoh szentségemnek hegyén, mert teljes léssen a föld az Úr ismeretével” (Ésa 11:2-4,9). ■

Adrian Bocăneanu, lelkész valamint külkapcsolatokért felelős igazgató, Speranța TV. A Romániai Hetednapi Adventista Egyház elnöke volt 1995–2005 között.

A halál SEM választ el!

A címet a Daily Mail újságtól¹ átvett egyik cikk alapján választottam, amely 2014. november 18-án jelent meg egy hazai napilapban. A sajtóban megjelenő, általában negatív töltetű cikkek közül ez kitűnt, mivel egy Nagy Britanniában élő házaspár szeretetteljes és odaadó életét tárta az olvasók elé. Mavis és Harry Stevenson 65 évet éltek együtt, s megbékélve, megnyugodva múltak ki csupán tíz perc különbséggel egymás után. De miért tartották méltónak a riporterek ezt a hírt ahhoz, hogy a nagyközönség elé tárják? Olyan időket élünk, amikor „a házasság és a család szentsége lassan mindenütt a világon elveszíti jelentőségét” jegyzi meg a cikk szerzője, majd így folytatja: „s bár divatjamúltnak tűnik, de Mavis és Harry Stevenson számára a végsőkig tartó odaadás jelentett mindent.”²

Igaza van a cikk írójának, amikor megjegyzi, hogy a házasság és a család szentsége már szinte semmit sem jelent világunkban? Vagy, hogy már divatjamúlttá vált hűségnek lenni a házastárhoz, *míg a halál el nem választ?* Tekintsünk meg néhány számadatot és információt, s a következők szinte magukat adják. Az Egyesült Államokban megjelent statisztikák szerint a házasságok 41%-ában egyik vagy mindkét fél elismerte, hogy hűtlen volt akár fizikai, akár érzelmi módon. Továbbá, a férfiak 74%-a állítja, hogy ha biztos lenne abban, hogy nem derül ki, akkor vállalna egy házasságon kívüli kapcsolatot, miközben nők esetében ez az arány eléri a 68%-ot.³ Egy másik riasztó megállapítás az, hogy azokban az országokban, ahol a nők anyagilag egyre függetlenebbekké válnak, a hűtlenség tekintetében egyre inkább kezdenek a férfiakhoz hasonlítani.⁴

Több mint 100 évvel ezelőtt a prófétai szó a következőképpen mutatta be ezt az irányzatot: „Megromlott századunk egyik legsúlyosabb bűne a paráznaság. Ezt a félelmetes vétket egyre riasztóbb méreteken gyakorolják.”⁵ Egyesek azt mondhatják, hogy ez csak az Istentől és a kereszténységtől elidegenedett társadalomra érvényes, de kérlek, olvassátok figyelemmel a következő

szavakat: „Ha a hetedik parancsot csak azok hágnák át, akik nem állítják, hogy Krisztus követői, akkor a gonoszság még a tizedét sem érné el annak, ami most van, ám a paráznaság bűnét nagymértékben a keresztények követik el.”⁶

A hűtlenség meghatározásai

A hűtlenségre általában a legtöbben úgy tekintenek, mint a házassági fogadalom megszegésére egy, a házastárson kívüli személlyel alakított testi kapcsolat által. Csakhogy a családra vonatkozó szakirodalom a lelki hűtlenségről is említést tesz.⁷ Az ilyes fajta hűtlenség érzelmi, és a legtöbb esetben teljesen ártatlanul üti fel a fejét egy ártalmatlannak tűnő munkahelyi flörttel, vagy egy baráti találkozóval, vagy egyszerűen az internet segítségével, anélkül, hogy az illető személyek paráznaságnak tartanának egy interneten folytatott mélyebb kapcsolatot.⁸

S talán a legátfogóbb meghatározást maga az Üdvözítő adja: „Valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azal az ő szívében” (Mt 5:28). E szavak alapján úgy határozhatjuk meg a hűtlenséget vagy a paráznaságot, mint az őszinteség hiányát a házassági fogadalommal szemben, függetlenül attól, hogy az csupán a gondolatok és érzelmek, vagy a tettek szintjén nyilvánul meg.

A hűtlenség okai

Egyesek próbálják a génekkal magyarázni a hűtlenségre való hajlamot, mások pedig a személyiséggel. A hűtlenség okai azonban néha nagyon egyszerűek, máskor viszont igencsak bonyolultak. A hűtlenséget előrevetítő tényezőket vizsgáló egyik tanulmány szerint az okok öt kategóriába sorolhatók: házastársi elégedetlenség (a szeretet és elfogadás hiánya a házastárs részéről, vagy a rutintól való menekülés); társadalmi tényezők (nevelési szint, házasság előtti kapcsolatok, munkahely, kultúra, faj, vallás); bizonyos szabályokhoz való viszonyulás (az erkölcsi normák iránti szabadabb elvű személyek hűtlenebbnek bizonyultak szemben azokkal, akiknek vannak vezérelveik); valamint a bosszú és az ellenségeskedés alkalmi.⁹

Nem tudjuk kimerítően elemezni ezeket, ám teljes bizonyossággal kijelenthetjük, hogy a média hatására öltött napjainkban ilyen, eddig még nem tapasztalt méreteket a hűtlenség. Az egyszerűségről, szerénységről és szemérmességről való lemondás az öltözködésben valamint az elmentéses neműek közötti kommunikációban, úgy a nők, mint a férfiak esetében túlhevíti az érzelmi ösztönöket. Az önfegyelem hiánya olyan dolgok elkerülésében, amelyek buja fantáziákkal és szennel táplálják az elmét és a lelket, szintén elsődleges ok, mely az egyént kicsapongó életre, és a házasság intézménye iránti tiszteletlenségre készíti.

A hűtlenség következményei

A hűtlenség egy sor pszichológiai és érzelmi, de fizikai és társadalmi következménnyel is jár. A házasságtörés okozta szenvedések és traumák hosszútávon hatnak az egyénre. A házasságtörés nyomán keletkezett veszteségek és érzelmek listája egy olyan bűn tragédiáját tárja elénk, amely sajnós hamis fényben van bemutatva a sajtóban és a játékfilmekben. Ezek közül említene a következőket: a bizalom és a tisztelet elvesztése, düh, gyűlölet, féltékenység, alacsony önértékelés, lelki traumák, elhagyatottsági érzés, de-

presszió, szorongás, szégyen- és megalázottsági érzés, válás (a kiderült házasságtörések 65%-a válással végződik¹⁰), egyszülős családban felnőtt gyerekek, anyagi költségek (az amerikai társadalomban a hűtlenség ára eléri a 61,6 milliárd dollárt¹¹), valamint számos társadalmi teher.

Vannak olyan házasságok is, amelyek túlélnek a házasságtörést, mások pedig begyógyulnak, sőt, még boldogabbak lesznek az idő teltével. Van remény tehát a megsebzettek számára. Ám mindezek mellett a házassági fogadalom iránti hűség férfiakat és nőket mentesít a hűtlenség okozta kinszenvedéstől. Ifjak és felnőttek, férfiak és nők, tudnotok kell, hogy minden egyes paráznaság az édeni bűnbeesés egy-egy újabb kiadása. A szent fogadalom elárulói vagy a paráznaság áldozatai a hűtlenségben vergődve újra átéli a büntudatot, a szorongást és az elidegenedést. Minden egyes házasságtörés nem csak az elkövető vagy az elárult személyben öl meg valamit, hanem érinti a családot és a társadalmat, az egyházat és a nemzetet is olyannyira, hogy lassan veszélybe sodorja az emberiség jövőjét. ■

George Schiopu,
igazgató, Családi
Osztály, Olténiai
Egyházterület

1. <http://www.evz.ro/cutremurator-nici-moartea-nu-neva-desparti.html>
<http://www.mirror.co.uk/news/uk-news/perfect-ending-lifetime-filled-love-4633423>
2. U.o.
3. <http://www.infidelityfacts.com/infidelity-statistics.html>
4. <http://www.truthaboutdeception.com/cheating-and-infidelity/stats-about-infidelity.html>
5. Ellen G. White, *Bizonyságtételek a nemi életre, paráznságra és válásra vonatkozóan*, 77. old.
6. U.o.
7. <http://www.garbo.ro/articol/Psihologie/8625/Infidelitatea-sufletului-Tradare-fara-urma-de-atingere.html>
8. U.o.
9. <http://www.ipedr.com/vol19/34-ICAMS2011-A10054.pdf>
10. <http://www.marriagemoment.org/2010/12/devastating-consequences-of-infidelity.html>
11. <http://www.cheaters.com/infidelity-study-by-cheaters/>
12. Ellen G. White, *Elme, jellem, személyiség*, 1. köt., forrás: <http://www.adventist.ro/index/materiale-de-studiu/e-books.html>
13. Trevor O'Reggio, *Házasság a 10 parancsban*, 8. old.

Előzzük meg a hűtlenséget

Mint minden más területen, itt is sokkal jobb a megelőzés, mint a kezelés. A gyógyulás, függetlenül a választott kezelési módtól néha nagyon sokba kerül, de sok esetben teljesen hatástalan. Íme, néhány módszer, mely által határozott NEM-et mondhatunk a hűtlenségnek, s ugyanakkor egy megcáfolhatatlan IGEN-t a házassági fogadalom iránti hűségnek:

- **Hidd el Isten szavait, és ne közelíts a tiltott gyümölcshöz!** Szabadon járhatok-kelhetsz Édenben, amelyet a Teremtő a nyugalmadra készített (Rúth 3:1), ám ne nyúlj ahhoz, ami nem a tied. Még gondolatban sem! Kérd Istent, hogy írja be lelked legmélyebb zugaiba a tisztaság elvét. Ne feledd: „Nem játék a lélek kíváncsisága!”
- **Szentül tiszteld a házasság intézményét!** A házasság a Teremtő ötlete és műve. Istené. Benne rejlik a szeretet és az élet bölcsője! Amikor az ifjak a házasságra készülnek, vessék le saruikat, mivel szent területre lépnek, és teljes alázatosságban kérjenek tanácsot és vezetést a Magasságotól. A házaspárok ne feledjék el azt az ünnepélyes fogadalmat, amelyet tettek *Isten, valamint látható és láthatatlan tanúk előtt*, mely során megfogadták, hogy házastársuk iránt *hűségesek lesznek a halálig*. Olvassuk és emlékezzünk újból és újból a Biblia tanításaira: Péld 5:1-23; 6:20-35; 7:1-27; Mal 2:14-16; stb.
- **Tégy fogadalmat saját magadnak.** Fogadd meg személyesen magadnak (Jób 31:1), hogy hűséges leszel úgy rejtett gondolataidban és érzelmeidben, mint külső megnyilvánulásaidban és magatartásodban. Szabj határt a lelkednek és tartsd is tiszteltben azt! Vannak bizonyos gesztusok és beszédtemák, amelyek csak kimondottan házasságon belül létezhetnek. A személyes dolgokat csak a házastársaddal oszd meg.
- **Ami neked nem tetszik, azt mással se tedd!** Nem tetszik neked sem, ha elárulnak, akkor miért gondold, hogy jogod van elárulni a társadat? Bármilyen furcsának tűnne is, de a házastársal szembeni hűtlenség mindenekelőtt önmagad elárulását jelenti! Hagyd el a veszélyes területet. Légy őszinte önmagadhoz, és ne engedd meg bizonyos személyek iránti érzelmeknek (közeli környezetedből, idegenek közül, például egy utazás alkalmával), hogy elaltassák a lelkiismeretedet.
- **Tedd házasságodat az Istennel való kapcsolatod utáni legfontosabb dologgá.** *Sem a munkád, sem a szabadságod, sem a karriered, sem a gyermekeid, sem a hobbyd nem válhat fontosabbá a házassági kapcsolatodnál.* Ápolj őszinte, nyílt, és minden titoktól mentes házastársi kapcsolatot. *Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat* – szól a parancsolat. De ki az én legközelebbi felebarátom? Senki más, mint a házastársam. Tiszteljük ezt a mennyei elvet, és akkor nem csupán elkerüljük az árulás mérges poharát, de meg is ismerjük azokat a magasztos dolgokat, amelyekért Isten eltervezte házasságunkat.

A krisztusi élet meggyőző ereje

„És kiűzván a városon kívül, megkövezék: a tanúbizonyságok pedig felsőruháikat egy Saulus nevezetű ifjú lábaihoz rakták le.” (Csel 7:58)

Bibliatanulmányozás közben ragadta meg figyelmemet ez a bibliai igé. Felfedeztem benne egy értékes gondolatot Pál apostol életével és munkásságával kapcsolatban, ami meghatározta hitét és szolgálatát. A szövegben levő gondolat a következő: „felsőruhájukat egy Saulus nevezetű ifjú lábaihoz rakták le”. Mindnyájan tudjuk, hogy ez a Saulus nem volt más, mint akit mi inkább Pál apostolként ismerünk. Diaszpórában élő kettős állampolgárként a Pál nevet használta a zsidó közösségben, viszont római körökben a Saulus név volt az otthonosabb.

Meggyőződéssel mondhatjuk, hogy az, amit Pál (Saul) végignézett István kivégzésekor, meghatározta további életét. Nem tévedünk, ha úgy fogjuk fel, hogy Isten ezzel a történettel készítette elő Pál apostol számára a szabadulást, a megtérést és az üdvösség útját. Ő akkor még mit sem sejt... Buzgó, de félrevezetett zsidóként, mint aki se nem lát, se nem hall, üldözi és pusztítja Krisztus egyházát.

Istennek van ideje kívánni, amíg Saul meghallja az Ő szavát, mert csodálatos tervet készített az életére nézve. Hogy megvalósul-e vagy sem, ez csakis Saultól függ. A mi esetünkben

pedig tőlünk. Isten nem erőszakolja rá senkire tervét, de az biztos, hogy mihelyt valaki megismeri a szerető Istent, és felismeri, hogy Isten hogyan szeretné őt felhasználni munkájában, élete más irányt vesz. Attól a pillanattól kezdve teljesedik ki igazán, érzi magát a helyén és boldog, lelkileg megelégedett lesz.

Az első fontos láncszem, hogy Isten terve megvalósulhasson Pál életében, az volt, hogy végig kellett néznie István, az első vértanú halálát, meg kellett hallgatnia prédikációját és látnia kellett a krisztusi jellem körvonalazódását egy hívő ember életében. Vajon vannak-e ma is ilyen Saulusok, akiknek hallaniuk kell egy sziklaszólárd meggyőződésből jövő és a Szentlélek meggyőző erejével átítatott prédikációt – ugyanis István Szentlélekkel teljes férfiú volt (Csel 6:5) – és látniuk kell egy igazi, krisztusi lelkületet, hogy azután, Pálhoz hasonlóan Isten ügyének buzgó szolgálattevői legyenek?

Mit látott és hallott meg Pál István életében?

Ekkor látott Pál apostol talán nagyon közelről egy igazi hívőt. Olyan valakit, aki tudja, miben hisz, akinek az életét megváltoztatta az a Jézus, akiben hitt. Egy olyan embert, akinek az életében Krisztus a parancsnok, és aki nem hajlandó mást tenni, csak azt, amit parancsnoka mond. A haldokló Istvánban krisztusi tulajdonságokat fedezett fel. Látta, hogy milyen egy keresztyén, egy krisztusi, Krisztushoz hasonló ember. Nem tudunk arról, hogy Pál apostol találkozott-e az Úr Jézus Krisztussal földi munkássága alatt – pedig lett volna rá alkalma (Pál apostol a legtöbb bibliakutató szerint Kr.u. 5-ben született). De ott, István halálakor, István által találkozott az Úr Jézus Krisztussal. Hallotta, amint István így imádkozott: „Uram, Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet (Csel 7:59)”, és „Uram, ne tulajdonítsd nekik e bűnt.” Valósággal megrendült, hogy miként lehet valaki ilyen bátor, szelíd, jóindulatú, és

hogyan tud ellenségeinek, sőt gyilkosainak megbocsátani. Ezzel bizonyította István, hogy igazán Krisztus szolgája és követője, hiszen ugyanúgy imádkozott, mint Megváltója, amikor a kereszten életét áldozta az emberekért. Sőt, amikor ellenségeiért beszélt, Pál is ezek között volt, hiszen ő is egyetértett a kivégzéssel, sőt szívesen őrizte azok ruháját, akik dühösen, nagy erővel köveket dobáltak Istvánra. Lehet, hogy nem kellett sok időnek elteltie, hogy egy olyan értelmes ember, mint Pál, elgondolkodjon a történeteken és halottakon. Talán az is megragadta, hogy miként hirdette István az Igét az ószövetségi történelem kitűnő ismeretének fényében. Honnan ismeri ez az ember úgy az írásokat? Pál nem emlékezett Gamálielnél egy István nevű tanítványra. Ami különösen megragadta még Pált, az István imája volt. Úgy beszélt Jézushoz, mint akivel együtt él, mint aki tudja, mi történik vele abban a pillanatban, hiszen Ő is jelen volt. Teljesen Megváltójára bízta magát, életét, halálát és üdvösségét. Pál látta, hogy István él, és ha kell, meg is hal hitéért, és hiszi azt, amiről beszél. Azt is észrevette Pál, hogy ez az ember „nem liheg az öldökléstől”, mint ő, és nem csikorgatja fogait, mint azok, akik bántalmazták. Türelemmel viselte a gyalázást, a bántalmazást, a hamis tanúk vallomását és a kövek okozta fájdalmakat. Ezek a dolgok Pált gondolkodásra készítették. A fény egyre nagyobb lett benne és a Szentlélek mindent megvilágító munkája működni kezdett életében. Lassan, de biztosan kökemény szíve lágyulni kezdett. Nem tudta feledni, hogy István imádkozott érte, hogy szerette őt minden rossz megnyilvánulása és tette ellenére. István szerette ellenségeit és gyilkosait, és ezt nem lehetett elfeledni. Amikor Krisztus által átformált jellemű embereket látunk, megmáradnak az emlékezetünkben.

Mit látnak és hallanak meg az emberek a mi életünkben?

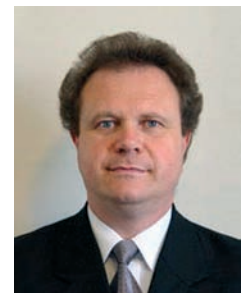
Kedves testvérem, vajon a 21. század Sauljai és Páljai látnak-e bennünk igazi hívő embert? Ugye szeretnénk, ha bennünk is olyan embert fedeznének fel, aki tudja, mit hisz, akinek az életét – és nemcsak vallását – megváltoztatta drága Megváltónk? Olyan jó lenne, ha Krisztus nemcsak Megváltó lenne, hanem életünk ura és parancsnoka is. Oly nagy szükség van arra, hogy a körülöttünk élők felfedezzék bennünk a krisztusi jellemet. Akkor lenne hatásos a missziómunkánk, ha arról tennénk bizonyosságot, hogy Krisztus él bennünk és nem a régi énünk tombol. De jó lenne, ha észrevennék az emberek, hogy nem

ócsároljuk őket vagy egymást egy talpalatnyi föld vagy erdőresz, netán egy pénzösszeg miatt. Ha hallhatnák az imáinkat egymásért és értük, még akkor is, ha az, akiért imádkozunk, talán a legnagyobb ellenségünk. Ha megbocsátóak lennénk, ha keresnénk a békességet és követnénk azt. Ha szelíd, jó akaratú emberek lennénk, bizonyítva ezzel, hogy a szelíd Názareti a mi tanítónk, mesterünk és vezetőnk. Hogy megérezzék az emberek, hogy szeretjük egymást, és kívánjanak egy ilyen közösséghez tartozni, amelyet a világ nem kínál nekik. Milyen szép lenne, ha a körülöttünk élők hallanák ajkunkról az Igét, a Szentlélek kenetétől átítatott szavakat, akkor is, ha nem rendelkezünk mesteri vagy doktori címmel, hanem egyszerű munkásemberek vagyunk. Milyen szép és hatásos lenne a missziótevékenységünk, ha látható, érezhető lenne rajtunk, hogy teljesen Krisztus Urunkra tudunk hagyatkozni, hiszen Ő ismeri nehézségeinket, próbáinkat és a velünk szemben elkövetett igazságtalanságokat is. Ha türelemmel és méltósággal tudnánk elviselni minden gyalázást, bántást és fájdalmat. Meggyőződésem, hogyha ez valóság lenne, akkor Ésaías szavai beteljesednének, és hamarosan „...népek jönnek világosságodhoz és királyok a néked feltámadt fényességhez” (Ésa 60:3). Akkor Isten Szentleke munkálkodni kezdene bennünk, és azt látnánk, hogy nem apad, hanem lassan, de biztosan nőni kezdene a közösségünk, mint az apostolok idejében.

Hogyan lehetséges ez?

Csak úgy, ha megengedjük, hogy Jézus ehhez hasonló gondolkodásra és viselkedésre tanítson. Ilyen bizonyágtevő életmódra és ilyen hatásos misszióra csak az képes átformálni, akit szintén hamisan vádoltak, akit leköptek, felpofoztak, hátát római korbáccsal felszaggatták, akit keresztre szegeztek, és aki érted és értem így imádkozott: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek!” (Lk 23:34). Ha komolyan vesszük, hogy Jézus azért halt meg, hogy üdvözlünk, akkor hálából elkezdünk Vele élni, Neki szolgálni és mások üdvösségéért bátran bizonyosságot tenni.

Neked és nekem, „laodiceai” hívőknek Jézus ezt üzeni: „Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek. Ha valaki meghallja szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem” (Jel 3:20). Ő ma is zörget, mert várja a munkásokat aratásába. Legyünk szorgalmas munkásai, életünk legyen mások számára igazi bizonyosság, szavaink pedig valódi áldás. ■

Ilyés János Béla,
az Észak-Erdélyi
Egyházterület titkára

Isten hírnöke – a mű előhaladása (1860–1867)

A Hetednapi Adventista Egyház hivatalos történelme 1860-ban kezdődött el, amikor megválasztották a nevét és megalapították egy kis kiadóhivatalt. A szerény kezdet után kezdtek az adventisták magukra mint szervezetre tekinteni. Helyi egyházterületekbe tömörültek. A Michigani Egyházterület 1861-ben alakult meg.

Eddig a pillanatig Ellen G. White üzenetei többnyire arra összpontosítottak, hogy a tagokat Isten és a bibliai elvek iránti hűségre bátorítsák, továbbá arra buzdították az adventistákat, hogy támogassák a kiadói munkát, emellett az egyház megszervezésének szükségességét hangoztatták.

S most az adventisták számára elérkezett az idő, hogy szélesebb látókörrel rendelkezve az egyház küldetésének fejlesztését tervezzék el. Ennek értelmében, az 1863 májusában megszervezett ülésen a hét egyházterületből hat¹ képviseltette magát 20 taggal, és eldöntötték, hogy megszervezik a Hetednapi Adventista Generál Konferenciát, a mű központi fórumát.

Az egészségügyi munka támogatása

A Generál Konferencia első ülése után alig két héttel, 1863. június 5-én, s miután már egy bizonyos ideje lefektették az egyház alapelveit, Ellen és James White meglátogatták a Michigan állambeli Otsegóban a Hilliard családot. S míg ott tartózkodtak, Ellen egy közel háromnegyedórás látomást kapott. A részletes látomás az egészségügyi reformra vonatkozott,² amelyet Isten közölni szeretett volna a hívőkkel. Ám nem ez volt az első alkalom, amikor Ellennek megmutattott az egészséges életmód szükségessége. Például 1848-ban az Úr kinyilatkoztatta neki a dohányzás, a tea és a kávéfogyasztás veszélyeit,³ 1854-ben pedig azt az intelmet kapta, hogy a szenteknek tisztán kell tartaniuk a házaikat, és meg kell fékezniük az étvágyukat.⁴

A Hillard család otthonában kapott részletes látomás nem csak az egészséges test és a tiszta környezet jótékony hatásaira tért ki, hanem bemutatatta, hogy milyen szoros kapcsolat van az

egészség és a lelkiesség között, s hogy mindez a keresztény ember számára nem csupán magányügy. Ellen látta, hogy az üzenetnek „fel kell hívnia figyelmünket erre a témára”⁵, mivel társadalmi és missziós hatásai is vannak.

E fontos megvalósítások mellett azonban az 1863-as év kiszakított egy lapot a White család albumából. Henry Nicols, a legnagyobb fiúgyermek december 8-án elhunyt. Súlyos csapás volt ez a szülők, de főleg Ellen számára, aki azért veszítette el alig 16 éves fiát, az „édes énekest”,⁶ mert nem ismert egy nagyon egyszerű gyógymodot, amiről csak később szerzett tudomást.

Henry halála után csupán két hónappal a harmadik fiú, Willie is hasonló betegségbe esett. Ekkor azonban az édesanyja hidroterápiát alkalmazott buzgó imák kíséretében, s végül a gyermek meggyógyult.

Mindezek mellett, több ízben is a nagy küzdelem következményei – betegség, fájdalom és halál – látogatták meg Isten hírnökének otthonát. Korábban, 1860-ban a család negyedik gyermeke, John Herbert halt meg alig 3 hónapos korában.

A kiképzés folytatódik

Az 1864-es évben Ellen G. White szolgálatának néhány fontos eseménye következett. Előbb megjelentette a *Spiritual Gift* (Lelki ajándékok) című könyv negyedik kötetét a következő alcímmel: „A hit lényeges vetületei: Az egészségügyi törvény és Bizonyágtételek 1–10”. A könyv tartalmazott egy 32 oldalas fejezetet is, amelyben az író részletesen kitért az 1863. június 5-én kapott, egészségre vonatkozó látomásra. S szintén ebben az időszakban fejezte be a *Felhívás az édesanyákhoz* című brosúrát.

Egy másik fontos eseményre 1864 szeptemberében került sor, amikor meglátogatta a New York állambeli Dansville-ban James C. Jackson, *Otthon a hegyen* elnevezésű egészségügyi intézetét. A White család Boston felé utazva szállt meg az intézetben, és mély hatást gyakoroltak rájuk az ott látott természetes gyógymodok. Ellen azonban nem értett mindenben egyet azzal, ahogy

1. Iowa, Michigan, Minnesota, New York, Ohio, és Wisconsin; Vermont nem küldött képviselőt.

2. Ellen G. White manuscript 1, 1863; Ellen G. White, *Spiritual Gifts* (Battle Creek, Mich.: Seventh-day Adventist Pub. Assn., 1864), 4a. köt., 153. old.; *Review and Herald*, 1867. október 8.; 1914. április 2.; 1914. április 30.

3. Ellen G. White *Szemelvények*, 3. köt., 273. old.

4. Ellen G. White, *Manuscript Releases* (Silver Spring, Md.: Ellen G. White Estate, 1990.), 6. köt., 221. old.

5. *U.o.* 5. köt., 105–106. old.

6. Ellen G. White, *Bizonyágtételek*, 1. köt., 103. old.

Jackson viszonyult az egészségügyi reformokhoz. A kapott látomásoknak köszönhetően Ellennek jobb rálátása volt a kérdésre. Ezért tehát folytatta egészségügyi témájú írásait, s 1865-ben megjelent egy hat cikkből álló sorozata a következő címmel: *Az egészség: hogyan éljünk*. Az egészségügyi, táplálkozási és életmódra vonatkozó témái által Ellen az advent népet Isten természetes törvényeinek hűségese megtartására szólította fel.

A családi terhek és felelőségek mellett a sok utazás, prédikáció, írás, szervezési felelőség, s még sok más kötelezettség rányomta bélyegét James White egészségére. 1865. augusztus 16-án kimerülten esett össze, s ekkor szenvedte el első bénulási krízisét, amely még a személyiségére is kihatott. Így hát, prófétai, írói, szónoki, tanácsadói és édesanyjai teendői mellett Ellennek még beteg férjét is gondoznia kellett.

Amikor az Úr elhív valakit a munkára, fel is ruházza őt, erőt, bátorságot és kitartást ad neki. Ez derül ki Isten hírnökének életéből és munkásságából.

James és Ellen 1865 decemberében aztán úgy érezték, hogy kellő erőnléttel rendelkeznek ahhoz, hogy elutazzanak Rochesterben élő barátaihoz. Karácsonykor összegyűltek, hogy közösen imádkozzanak az egyre gyengébb egészségű James gyógyulásáért. Ima közben Ellen elragadtatott egy látomásban, mely során kiképzést kapott, hogyan gyógyítsa meg beteg férjét. S ami a legfontosabb, utasítást kapott egy helyes egészségügyi elvek szerinti kezelést nyújtó egészségügyi intézmény megalapítására. Ez a látomása, mely összekapcsolta az egészségügyi reformot a vallással (Jel 14:12), vált az átfogó missziómunkára, s ezzel együtt a Krisztus második eljöveteleire való felkészítés fontos eszközévé.⁷

Hat hónappal később, 1866 májusában a Generál Konferencia Ülésszakán Ellen G. White azt tanácsolta az egyházvezetőknek, hogy alapítsanak meg egy egészségügyi intézményt. A vezetőség elfogadta a kihívást, és úgy határozott, hogy kiadnak egy új folyóiratot is *The Health Reformer* (Az egészségügyi reform) címmel, s néhány hónappal később megalapítják a *The Western Health Reformer Institute*-t (Nyugati Egészségügyi Reform Intézmény), a későbbi Battle Creek-i Szanatórium elődjét.

Egy megalázkodott szolga

Isten kezében hűséges szolgának lenni nem csak azt jelentette, hogy prédikálnia, és jó dolgokra kell tanítania az embereket, hanem azt is, hogy bárhová követnie kell Isten kinyilatkoztatott akaratát. Ezért, az Úr tanácsának engedve, Ellen egy missziós utazásra vitte magával a férjét, ezzel próbálta elősegíteni lábadozását, pedig hideg tél volt, és a barátai óva intették az utazástól. Az 1866-os év végén ezt az utazást James részbeni gyógyulása koronázta meg, s emellett a mű is haladt előre.

A White család egy időre mezőgazdasági munkákkal és írással foglalkozott. Ám 1867-ben egy 20 hétig tartó utazáson, közel 140 találkozáson kellett részt venniük. A találkozóknak köszönhetően „érte el Ellen azt, hogy minden visszatartás nélkül tudjon beszélni nyilvánosság előtt”.⁸ Üzeneteit erőteljesen közölte úgy az összegyűlt kisszámú hallgatósággal, mint a nagy tömeggel. 1867 szeptemberében például az Illinois-Wisconsin Egyházterület egyik gyűlésén szólalt fel. Majd egy ehhez hasonló összejövetelen is beszélt Iowa államban. A két találkozó sikerén felbuzdulva a Generál Konferencia 1868 szeptemberében megszervezte Michiganben az első hivatalos tábori találkozót. Itt Ellen 2000 személy előtt szólalt fel.⁹

Amikor az Úr elhív valakit a munkára, fel is ruházza őt, erőt, bátorságot és kitartást ad neki. Ez derül ki Isten hírnökének életéből és munkásságából, valamint abból, hogy a Hetednap Adventista Egyház üzenete és küldetése haladt előre. ■

7. U.o. 485–494. old.

8. Arthur L. White, *Ellen G. White: The Progressive Years, 1862–1876* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1986), 2. köt., 185. old.

9. Gary Land, „Camp Meetings,” *The Ellen G. White Encyclopedia* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Pub. Assn., 2013), 676–677. old.

Anna Galeniece, a Nairobiiban (Kenya) működő Adventista Egyetem Ellen G. White Alapítványának az igazgatója

Az utolsó ház

Forrás: *Adventist Review*, 2014. november 26.

Ezerkilencszázharminchárom nyarán történt. Az időjárás leírásához a *tikkasztó hőség* jelzőt használnám. Léptél-e be valaha egy olyan kihevített szaunába, amelynek a falait valaki épp azelőtt öntözte le hideg vízzel? Nos, ilyen hőség tombolt júliusban Amerika déli részén.

Ez volt könyvevangélista munkám első nyara. Megtanultam a köszönési formákat, a mosolyom tökéletes volt, és még imádkozni is tudtam beszéd közben – épp úgy, ahogy tanítottak. A jobb kezemben a következő könyveket tartottam: egy receptes könyv, *Bibliai válaszok*, *A nagy küzdelem*, *Jézus élete*, két gyerekeknek szóló könyv, *Jézushoz vezető út*. A bal vállamon pedig ott volt minden eshetőségre a könyvekkel teletömött táskám, a balzsebemben pedig pénz, a jövődöbéli fizetésem.

A két első héten remekül mentek a dolgok. A munkatársaim azt mondták, hogy természetesen viselkedem. S talán igaz is volt. A negyedik héten azonban metaforikusan úgy a falhoz vágtam magam, hogy alig ocsúdtam föl.

Ütközés a fallal

Vasárnap tele voltam energiával, érthetően és frissen beszéltem. Csak-hogy tíz visszautasítást kaptam. Hétfőn leszálltam a kisbuszról, s azzal a reménnyel kezdtem a napot, hogy a tegnapi nap egyszerűen csak gyenge volt, de a mai majd más lesz. S tényleg más volt, csak-hogy *fájdalmasabb* értelemben! Az emberek nem utasítottak el, hanem egyszerűen ki sem nyitották előttem az ajtót!

Kedden olyan nagy volt a hőség, hogy amikor az egyik házaspár behívott a légkondicionált házukba és megkínált limonádéval, én húzni kezdtem az időt, hogy ne kelljen újra kilépnem a hőségbe. Folyton azt kérdezték, hogy mi keresnivalóm van ilyen időben az utcán. S kezdtem én is feltenni magamnak ezt a kérdést. Ne feledjétek, annyira fiatal voltam akkor, hogy kétségbe sem vontam elhívatomat, vagy Istenbe vetett hitemet.

A szerdai nap is úgy telt el, hogy senki sem vett tőlem könyvet, ellenben több flakon vizet is kaptam. Az emberek megszántak. Jézus mondta, hogy „aki inni ad egynek e kicsinyek közül, csak egy pohár hideg vizet tanítvány nevében, bizony mondom néktek, el nem vesztheti jutalmát” (Mt 10:42). E szavak értelmében, azokban a lakónegyedekben, ahol dolgoztam, csupa olyan ember lakott, aki a mennybe jut.

Szerda este, a munkanap végén a kisbuszban munkatársaim aznapi jövedelmüket számolgatták. Egy gyenge napot kifogó könyvevangélista számára ez a legnehezebb pillanat, nehezebb, mint a visszautasítás. Úgy tűnt, hogy rajtam kívül mindenki remek hetet fogott ki, nagyon sok eladással és bizonyágtévevessel. Az egyik munkatársnőm átnyújtott 20 dollárt, s azt mondta, hogy tudja, milyen az, amikor rossz napjaid vannak, ezért szeretne segíteni.

Kétségbevontam az elhívatomat

Azon az éjszakán kezdtem kérdéseket feltenni magamnak. *Miért vagyok itt? Lelki életemnek vannak-e hiányosságai? Lehet, hogy Isten így fejezi ki nemtetszését valamilyen tettem miatt?* Ám egyetlen választ sem kaptam.

Számunkra csütörtök volt a hét utolsó munkanapja. Mielőtt leszálltam volna a kisbuszról, a csoportvezetőnk imádkozott értünk és megígérte, hogy elkísér néhány házhoz. Kedden is velem tartott, mégsem jártunk sikerrel. S ha ez a nap is úgy telik el, mint a többi, akkor biztosan valami mással fogom eltölteni a nyarat.

Aznap délelőtt a hőség és a lehetséges vevőim elutasításai éppen olyanok voltak, mint az előző napokon, csak-hogy már ellenállóvá váltam. Azzal vigasztaltam magam, hogy úgy is ez az utolsó napom ebben a „szakmában”. Mindezek mellett azonban délután kezdtem újra felbuzdulni. Pár órai munka után szereztem néhány dollárt, eladtam a *Jézushoz vezető út* című könyv néhány példányát. Ezen kívül semmit. A csoportvezető folyamatosan fölhívott, s megkérdezte, hogy nincs-e szükségem több könyvre. Minden alkalommal a megalázó „nincs” választ kellett adnom.

Találkozásom Grace-szel

Napnyugtakor fejeztem be egy tömbházat. Egy „halott” lakónegyed volt, hisz senki sem volt ott-hon, vagy egyszerűen nem nyitottak ajtót. A hátralevő utolsó ház körülbelül 45 méterre volt az úttól, s a falaira felfutó repkény miatt zordnak tűnt. Meresztanem kellett a szemeimet, látni akartam, hogy van-e autó a ház előtt. Aznap már legalább 16 kilométert gyalogoltam, ezért szükségtelenül egyetlen lépést sem voltam hajlandó megtenni. Csak-hogy... állt egy autó, egy Lincoln a ház előtt.

Amikor elindultam a kígyózó járdán, azzal a gondolattal bátorítottam magamat, hogy ez az utolsó ház, ahol beszélnem kell. A bejárati ajtó felé haladva az udvari fák lombjai árnyékkal védelmeztek a hőségtől. Verejtékezve és kimerülve csöngettem be. Tíz másodperc elteltével az-

tán még egyszer csöngettem. Majd még egyszer és kész. Megfordultam, és elindultam a járdán, amikor meghallottam az elforduló kulcs össze-
teveszthetetlen hangját. „Remek – gondoltam –, egy újabb elutasítás a mai napra.”

Megfordultam. Az ajtóban egy nagyon idős hölgy állt. Apró termete, de határozott tekintete volt.

– Jó napot, asszonyom – mondtam, s közben a beszédemre készültem – én vagyok...

Egyik kezét felemelte és félbeszakított:

– Ott akarsz állni, vagy inkább bejössz?

– Hölgyem, én... – hebegtem.

– Ó, foglalj helyet! Biztosan fáradt vagy – mondta határozottan.

Leültem a kanapéra, s pár pillanat múlva már egy pohár narancslevet tartottam a kezemben.

Grace volt a neve. Észre sem vettem, és máris eltelt 30 perc. Sok mindentről beszélgettünk: iskoláról, családról, még vallásról is (keresztény volt, ám nem tartozott egyetlen felekezethez sem). Áthágtam a könyvevangélisták néhány szabályát – ne időzz túl sokat egy házban, és ne beszélj a vallásodról. Aztán áthágtam még egy szabályt, amelyről nekem senki sem beszélt, de nyilvánvaló volt számomra – ne beszélj a könyveladásokról. Amikor rákérdezt, bevallottam, hogy pocsek hetem volt. Aztán elmondta, hogy a férje, akivel 56 évet élt boldog házasságban, két héttel korábban halt meg, és hogy vasárnap lesz a temetése. Ettől a „pocsek” hét azonnal más fényben tűnt fel előttem.

Távozáskor

Egy órán át beszélgettünk, s úgy éreztem, távoznom kell. Már besötétedett. Furcsa mód frissen éreztem magam, mivel elértem a könyvevangélisták célját: sikerült kapcsolatot teremtenem és barátságot kötnöm valakivel. Mindketten felálltunk, és megható pillanat következett: átöleltük egymást. Az ajtóig kísért, s miután kiléptem, utánam szólt:

– Nem kellene megkérdezned, hogy vásárolok-e a könyveidből?

Tulajdonképpen megfordult a fejemben, de miután beszélt a férje haláláról, elhessegettem magamtól a gondolatot.

– A legszebb könyvet adom önnek, amit valaha olvastam – mondtam, s megkerestem a táskában a *He Taught Love* (Ő tanított meg szeretni) című könyvet.

– Áldott legyen a szíved – suttogetta, s egy könny pergett le az arcán, miközben átvette a könyvet.

Aznap este a kisbuszban mindenki a pénzt számolta. Nekem nem volt sok, de szerezetem

egy olyan tapasztalatot, amely értékesebb volt a világ összes pénzénél. Így hát döntöttem: nem a pénz lesz a legfontosabb, hanem kapcsolatom az emberekkel. Tudtam, hogy azon a nyáron bármilyen rosszul is mennének a dolgok, nem hagyok fel a könyvevangélista munkával. Tulajdonképpen még két nyarat dolgoztam ebben a munkában. Találkozásom az idős hölgygel igazi könyvevangélistává változtatott.

Meglepetésvendég

Másnap, pénteken pihenőnap volt. Csoportunk szombatra készülődött. Bevásároltunk, étteremben ettünk, és némi időt töltöttünk a természetben. Szombaton pedig elmentünk a gyülekezetbe. Engem kértek meg, hogy olvassam fel a Bibliából az igeszakaszt. Fölmentem a szószékre, bejelentettem az igehelyet, és vártam, hogy az emberek kinyissák a Bibliájukat. Eközben végignézttem a gyülekezetben. A hátsó sorban megakadt a szemem egy mosolygó idős néni, aki integetett. Grace volt.

Az istentisztelet alatt végig próbáltam megérteni, hogy mit keres Grace egy adventista gyülekezetben. Hisz azt mondta, hogy nem tartozik egyetlen vallásfelekezethez sem, tehát biztosan nem ide szokott járni. Talán azért jött, mert én elmondtam, hogy adventista vagyok? S remélte, hogy találkozik velem?

Az igehirdetés után köszöntöttem a jelenlevőket. Végül megállt előttem Grace is. Rám mosolygott, majd átöleltük egymást. Megkérdeztem, hogy jutott el a gyülekezetbe. Mosolya még szélesebbé vált, amikor átnyújtott egy fehér borítékot:

– Elfelejtettem kifizetni a könyvet – mondta.

Kissé szégyenlősen szabadkoztam, hogy nincs rá szükség, és megpróbáltam visszaadni a borítékot. De ő nem fogadta el, és távozott. Vissza mentem a terembe, és leültem a hátsó sorba. Elővettem a fehér borítékot, amelyre kézzel a következő név volt írva: „Benjamin Baker”. Volt benne egy kis cetli is, a következő üzenettel: „Kedves Benjamin, látogatásod alkalmával éreztem először örömet a szívemben férjem halála után. Köszönöm a csodálatos könyvet. Jézusban barátokra találtunk. Sosem tudnám meghálálni az ajándékokat, de fogadd el elismerésem apró jelét. Tisztelettel Grace.” A cetli mellett egy 1000 dolláros csekk volt.

Csodálatba ejt Isten munkamódszere

Nos, mint minden könyvevangélista csoport, mi is átköltöztünk a listánk szerezplő következő városba. Azt a nyarat egy Istennel szerzett csodálatos tapasztalattal zártam! S mint már említettem, még két nyarat töltöttem ebben a munkában. Több ezer könyvet adtam el, számos tapasztalatot szereztem, de sosem fogom elfelejteni Grace-t.

Húsz évvel később böngésztem az interneten, amikor... amikor ráakadtam az adventista folyóiratok nekrológjainak adatbázisára. Az adatbázisban több ezer név szerepel. Nem tudnám megmondani, pontosan hogyan történt, de találtam egy olyan nevet, melynek olvastán kirázott a hideg. Azonnal rákattintottam a hivatkozásra, ahol elolvasható a teljes bejegyzés. Egy rövid, tizenhét évvel korábbi jegyzet volt. „Özvegy... egy déli államból. Élete vége felé lett adventista... egy könyv által. Most pedig a trombitaszóra várva pihen.”

Csodálatba ejt Isten kegyelme. ■

Benjamin J. Baker,
levéltári asszisztens,
Generál Konferencia

Hosszabb életet élnek a hetednapi adventisták, mint polgártársaik?

Nem döntheted el, hogy merre fújjon a szél, de a szél iránya szerint beállíthatod a vitorlákat.

Hosszabb életet élnek a hetednapi adventisták, mint polgártársaik? Világszinten az adventisták a legtöbbet vizsgált embercsoport. Miért? Mert életmódjukat a hosszú élettartammal és az érrendszeri betegségek, a diabétesz, a rák és más betegségek okozta alacsony elhalálozási aránnyal társítják.

Az adventisták körében az egészséges életmód iránti érdeklődés Ellen G. White (1827. november 27 – 1915. július 16) egyik látomásának köszönhető. S bár a tizenkilencedik században az Egyesült Államokban számos „reformátor” élt (például Sylvester Graham metodista lelkész, akinek a nevéből származik a teljeskiőrlésű kenyér megnevezése is), az amerikai lakosság nem mutatkozott fogékonyra a tanítások iránt. Egyetlen egyház sem tartotta fontosnak az egészség kérdését, kivéve azt az egyet, amelynek akkor még neve sem volt. Később számos tanulmány igazolta az egészséggel való törődés fontosságát még azok számára is, akiknek legfőbb céljuk az örökélet elnyerése.

A közel ezer közölt tanulmány közül megemlítjük azt, amelyet a Loma Linda Egyetemen végzett 4342 orvostanhallgató, valamint a Dél-Kalifornia Egyetem orvosi karának 2832 végzőse bevonásával készítettek. Mindkét tanintézmény Kaliforniában található, s az analitikai tantervük is megegyezik a többi amerikai egyetem tantervével. Tehát, ugyanolyan orvosi tudásanyagot adnak át, egyetlen kivétellel: a Loma Linda Egyetem végzősei jobbra olyan adventisták, akik többé-kevésbé magukévá tették az adventista életstílust.

A kutatások kimutatták, hogy a Loma Linda Egyetemen végzetek között a szívinfarktus okozta elhalálozások aránya 42%-kal alacsonyabb volt, mint a Dél-Kalifornia Egyetem végzősei között. S bár

a két vizsgált csoportnak számos társadalmi-gazdasági és életmódbeli tényezői azonosak voltak, a Dél-Kalifornia Egyetem végzősei nagyon sok tojást, húst, kávé és alkoholt fogyasztottak, ellenben kevesebb gyümölcsöt és zöldséget a másik csoporthoz képest, akik viszont sokkal többet mozogtak és nem dohányoztak. Az 1960 és 1990 között végzett kutatás eredményei arra mutattak rá, hogy az adventisták esetében 50%-kal alacsonyabb volt a rákos megbetegedések okozta elhalálozási arány, mint az összlakosság körében.

Különbéle adventista alcsoportok összevetése

Azok a legérdekesebb tanulmányok, amelyek különféle adventista alcsoportokat vetnek össze egymással. Ezek alapján a húst és tojást fogyasztó adventisták körében nő az érrendszeri betegségek és a diabétesz okozta elhalálozások aránya, főleg a 65 év alatti férfiak körében. A 45–64 évesek csoportjában azok az adventista férfiak, akik naponta fogyasztottak húst, háromszoros kockázatát hordozták az érrendszeri betegségek okozta elhalálozásnak, mint húst nem fogyasztó társaik.

Az optimálisnál 50%-kal magasabb testsúlyal rendelkező adventisták esetében 2–4-szer nagyobb a kockázata a szív és érrendszeri betegségek okozta elhalálozásnak, abban a csoportban pedig, amelynek tagjai hetente több mint ötször fogyasztottak húst, több mint két kávé ittak naponta, és az optimálisnál 25%-kal magasabb volt a testsúlyuk, sokkal több vastagbél- és prosztatarákbeteg fordult elő azokhoz képest, akik nem fogyasztottak kávé és tojást, és normális volt a testsúlyuk. Azok az adventisták, akik naponta kétszer több alkalommal fogyasztottak gyümölcsöt, 75%-kal kisebb kockázattal betegedtek meg tüdőrákban, mint azok, akik hetente kevesebb mint háromszor fogyasztottak gyümölcsöt. A növényi proteinek (bab, lencse, borsó) fogyasztása csökkenti a hasnyálmirigy- és a vastagbélrák előfordulási kockázatát.

Ezek a számadatok mutatják, hogy mennyire fontos az integrált gabonán (kenyér és tésztafélek), zöldségen és gyümölcsön alapuló, valamint a tejtermékeket (még a zsírtalanítottakat is) és a telített zsírokat mellőző étrend. Az Egyesült Államokban tíz elhalálozási okból nyolc a táplálkozásához és az alkoholfogyasztáshoz köthető.

A finomított ételek, melyeknek alacsony a rosttartalma, ellenben magas a zsír- és cukortartalma, még azok számára is veszélyforrást jelentenek, akik lemondanak a húsfogyasztásról. Ajánlott az olíva olaj, bár mértékkel kellene használnunk. Ajánlatos olaj nélkül készíteni az ételt, még a legízletesebb szója-fasírtot is.

A cikk elején feltett kérdésre nem nekünk kell válaszolnunk, mivel már megtették az epidemiológiai kutatások. A válasz határozott IGEN. Érdekes, hogy az adventista életstílus már 150 éve lett ajánlva, mielőtt igazolta volna a tudomány. S ha még mindig vannak adventisták, akik nincsenek meggyőződve ennek az életmódnak az előnyeiről, íme, egy cikk, ami 2013. június 3-án jelent meg az amerikai *Internal Medicine* folyóiratban, s bemutatja egy 6 éven át tartó, 73308 kaliforniai adventista bevonásával készült kutatás előzetes eredményeit. A vizsgált alanyok közül 5548-an vegánok voltak, 21177-en ovolaktó-vegetáriánusok, 7194-en halat fogyasztó vegetáriánusok, 4031-en ritkán húst is fogyasztó vegetáriánusok, a többiek pedig rendszeresen fogyasztottak állati eredetű táplálékot. A kutatást könnyítette az a tény, hogy számos rizikófaktor, mint például az alkoholfogyasztás teljesen ki volt zárva. A 6 évig tartó megfigyelés arra derített fényt, hogy a vegetáriánusok elhalálozási aránya 12%-kal alacsonyabb volt a mindenevőkénél.

Egészségesek-e a diófélék?

A Harvard Egyetem Orvosi tanszékének professzora, Walter Willet néhány megjegyzést tesz az adventisták étrendjével kapcsolatban, s már kezdetben hangsúlyozza, hogy ez a népcsoport egészségesebb és hosszabb életű.

Az első dolog, amire kitér, a testsúly hatása az elhalálozási mutatókra. Az adventistákon végzett tanulmányok kimutatták, hogy az optimális testtömeg index (testsúly osztva a testmagasság a négyzetével) 24,9. A legmegfelelőbb mutató azonban a 20–21.

A második kérdés, amire kitér, az a diófélék, melyektől egyesek óva intenek, mivel magas a zsírtartalmuk. Az adventisták körében a diófélék gyakori fogyasztása a szívkoszorúér elmeszesedés előfordulási arányainak csökkenéséhez vezetett. A vörös húsnak (marha, juh, disznó, őz) magas a telített zsír, a koleszterin és vas-hem tartalma, amelyek a szívinfarktus kockázatát hordozzák. A vörös hús elhagyása 71%-kal csökkentené a szív és érrendszeri betegségek, valamint a végbélrák előfordulási kockázatát.

Nagyon sok adventista akár több mint 4 évet elveszít az életéből, mert nem a legoptimálisabb életmódot választja. A Harvard Egyetem professzora meg van győződve arról, hogy a dohányzásról való lemondás, a vegetáriánus étrend, a 25 pont alatti testtömeg index, a telített transz-zsírok mellőzése (vagyis az ételek sütése, beleértve a hagyma sütését is), valamint napi 30 perc mozgás 82%-kal csökkentené a szívinfarktus, és 90%-kal a 2. típusú diabétesz előfordulási kockázatát.

Végül pedig, Willet professzor ajánlja a szójatermékeket, amelyek csökkentik az emlőrák kockázatát, és rámutat arra, hogy a méh- és prosztaták, valamint a csontritkulás is sokkal gyakrabban fordul elő olyan országokban, ahol a lakosság körében magas a tej és tejtermékek fogyasztása.

A Harvard Egyetem kutatói 28 éven át vizsgáltak 440 000 személyt, és megállapították, hogy aki naponta 100 gr vörös húst fogyasztott, 19%-kal nagyobb kockázattal betegedett meg 2. típusú cukorbetegségben. S ez az arány 51%-ra nőtt napi 50 g felvágott elfogyasztásával.

Az étrendre vonatkozó választásainkat általában számos gazdasági, társadalmi és kulturális tényező befolyásolja. Egyesek azt hiszik, hogy az egészséges étrend sokkal többbe kerül. Ám ne a szójából készült pástétomok és felvágottak képezzék étrendünk alapját, hanem a zöldségek, amelyeket bármilyen évszakban megtalálunk a piacon. S ha egy egészséges étkezés előkészítése még több időt és erőfeszítést is igényel, ne felejtjük el, hogy az egészség a legnagyobb kincsünk, s megőrzése érdekében semmi sem túl nagy erőfeszítés. ■

Emil Rădulescu nyugdíjas belgyógyász. Több mint 1400 egészségügyi kapcsolatos rádióműsort vezetett, és tizenegy könyvet írt az egészséges életmódról. Jelenleg Németországban él feleségével, Luciával együtt, aki egész életében, mindenben támogatta őt.

A „Theodora ház” – Isten ajándéka

Húszéves évforduló

Kéteztizennégy december 14-én ünnepelte a kolozsvári „Proiect Theodora” Alapítvány, a „Theodora ház” idősotthon fennállásának huszadik évfordulóját. Az intézmény abból a célból alakult, hogy támogatást nyújtson magatehetetlen embereknek. A „Theodora ház” Isten ajándékként jött létre a Stoica Florian és a dr. Szentágotai Lóránt családjainak kezdeményezésére.

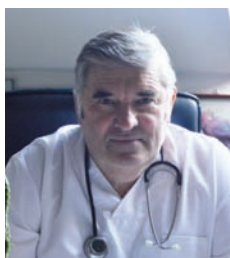

Az otthon 1994. december 15-én nyitotta meg kapuit egy három helységből álló szerény hajlékban. Ez az első, bár nehézkes lépés volt a kezdete egy olyan tevékenységnek, amely egy jelentéktelen kis „sarjadékból” hatalmas „fává” nőtte ki magát.

S bár az elmúlt 20 év (7300 nap) mennyei léptékben csak egy pillanat, az itt lakók számára egy örökkévalóságnak tűnik, s egy olyan anyagi megvalósításban teljesedett ki, amely kezdetben elképzelhetetlen volt: a csupán néhány helységből álló ház mára egy ötszintes, 71 helységből álló épületté vált 40 kórteremmel, közösségi teremmel, étteremmel, stb.

Íme, a terv megvalósulásának néhány fontos időpontja:

- 1997: egy új telek megvásárlása a már létező épület bővítése érdekében
- 1998: elkezdődik az építkezés
- 2002: elkészülnek az első szintek

Dr. Szentágotai Lóránt,
a „Theodora ház” idős-
otthon alapító elnöke

- 2005: elkészül az első három szint, megtörténik a felavatási ünnepség
- 2007: befejeződnek a teljes épület munkálatai
- 2008: felavatják a gyógytornatermet
- 2011: elkezdődik a tevékenység az intenzív osztályon

Visszatekintve az események sorozatára, meggyőződéssel mondhatjuk mi is a zoltáriró szavait átfogalmazva: **Az Úr építette ezt a házat!** (Zsolt 127:1)

A megemlékezési ünnepségen kicsinek bizonyult a díszterem. Nagyszámú vendégsereg tisztelt meg jelenlétével. Jelen volt Marius Munteanu testvér, a romániai Hetednapi Adventista Egyház elnöke, valamint Iosif Pașca, az Észak-Erdélyi Egyházterület elnöke. Megtiszteltek jelenlétükkel kolozsvári közéleti személyiségek is: Horváth Anna, a város alpolgármestere; dr. Duma Dorina, a megyei Közegészségügyi Igazgatóság igazgatója; dr. Popescu Corina, a megyei Egészségügyi Pénztár igazgatója; dr. Szentágotai Aurora professzor, a Babeș-Bolyai Egyetem Pszichológiai tanszékének pro dékánja; dr. Miha Dan, a Babeș-Bolyai Egyetem professzora; Nicoară

Tudtátok-e, hogy:

- ...az elmúlt 20 évben közel 600 személyt gondoztunk?
- ...2014. november 1-jén 8 bentlakóknak több mint 10 éves „régiséggel” rendelkezett az otthonban?
- ...a legrégebb itt lakó személy 13 éve van az otthonban, és lakott úgy az első, mint a második épületben is?
- ...huszonkét lakóknak van 5–10 éves „régiséggel”?
- ...a legidősebb lakó 106 éves?
- ...a legfiatalabb pedig 40?
- ...a lakók átlagéletkora 78,8 év?
- ...16 személy 90 év fölötti, 45 pedig 80 év fölötti?
- ...2005 szeptemberétől 1010 beutalási kérvényt jegyeztünk?

Paula és Barbu Ana, a Szociális és Kifizetési Ügynökség felügyelői.

Az ünnepi program sikeréhez hozzájárultak a kolozsvári Nemzeti Színház művészei is Manuțiu Mihai író-rendező vezetésével, akik verset mondtak el az idősekről, időskorról. A zenét a kolozsvári Opera művészei Chiorean Emil és Filip Ioan szolgáltatták, valamint a kolozsvári „ECHO” énekegyüttes, továbbá Orbán Nóra és Oszvald Kinga ifjú szólisták.

A jelenlevők felszólalásaiból az a fontos gondolat került napvilágra, hogy a „Theodora ház” építése és tevékenysége egyaránt „a Magasságos Isten oltalma” alatt történt. Mindegyik felszólaló elismerte, hogy a mindennapi munkában elért kiváló tevékenységek teljes mértékben Isten állandó oltalmának köszönhetők, amelyben részültek úgy az otthon lakói, mint a személyzet.

A tisztaság, a táplálék, az idősek testi, lelki és társadalmi szükségleteiről való gondoskodás, vagyis az otthonban levő teljes légkör abban segített a látogatóknak, hogy megváltoztassák fel-

tekig én visellek; én teremtettem és én hordozom, én viselem és megszabadítom” (Ésa 46:4).

Az ünnepi alkalom csúcspontját az a pillanat jelentette, amikor megújítottuk odaszentelődésünket Isten és a ránk bízott küldetés iránt, melyet az intézmény vezetősége és alkalmazottai a „Theodora ház” személyzetének kórusában egyesülve a „Mindenemet Néked adom” című énekben fejeztek ki. A bölcsességért és vezetésért elhangzó közös imát egy rövidfilmben mutattuk be, amelyből itt csupán néhány fontos elvárást idézünk, melyek elengedhetetlenek munkánk jövődöbéli sikerei érdekében.

„Uram...

Taníts meg, hogy úgy szeressem az embereket, mint önmagamat.

Taníts meg, hogy úgy ítélkezzem magam fölött, mint másokon.

Ne engedd, hogy elhatalmasodjon fölöttem a büszkeség...

sem a csüggedés vagy a kudarc.

Inkább emlékeztess arra... Hogy a kudarc tapasztalat,

amely a győzelem előtt jár...

S ha vétettem valaki ellen... adj bátorságot bocsánatot kérnem.

Ha valaki vétett ellenem... adj bátorságot, hogy meg tudjak bocsátani.

Uram, ha én elfeledkezem is Rólad,

Te... Uram, ne feledkezz meg rólam.

ÁMEN.” ■

fogásukat az étellel és annak értékeivel kapcsolatosan.

Ebből az alkalomból a „Theodora ház” a Kolozs megyei Szociális és Kifizetési Ügynökség „Kiválóságért” járó oklevelét vehette át az elmúlt 20 évben elért kiváló eredményekért, valamint a szolgáltatásaiban részesülő személyek életminőségének a javításáért végzett tevékenységéért.

Az ünnepség befejezéséeként egy képzeletbeli emlékoszlopot állítottunk Isten eddigi oltalmának, és megállapítottuk Sámuellel együtt, hogy „Mindeddig megsegített minket az Úr!” (1Sám 7:12). A jövőre nézve is a Magasságos Isten kezébe helyeztük életünket és munkánkat, s meg vagyunk győződve arról, hogy Ő továbbra is teljesíti ígéreteit azokkal szemben, aki hisznek Benne: „Vénségtekig én vagyok az, és megőszülés-

„Theodora ház” a sajtóban

„A kolozsvári Theodora Alapítvány menhelyet nyitott azok számára, akiket megfosztottak az élethez való joguktól.

A Theodora Alapítvány egy idősek otthona megnyitása mellett döntött, miután számos, minden jövedelem nélküli személy esetével találkozott, akiknek nincs lehetőségük gondoskodni magukról.

A decemberben (mennyei ajándékként) felavatott intézményben ma jelenleg 3 idős személyt gondoznak.

Megszületett a remény az egyedül, betegen és szomorúan, életük végén élő személyek számára, ami azt bizonyítja, hogy még vannak emberek, akik gondolnak embertársaikra.

Hosszú életet kívánunk Theodora Alapítvány neked és azoknak, akik létrehoztak!”

(Mesagerul Transilvan, 1994. december 29.)

„Nem minden idősotthon szomorú hangulatú, nem mindegyikben terjeng a gyógyszerek illatával keveredő halálfélelem büze. S bár tudják, hogy innen csak akkor távoznak, amikor majd felkészültek elhagyni ezt a világot, a Theodora házban lakó nagyszülők a legboldogabb idős betegek.”

(Ziar de Cluj, 2014. október 23.)

Florian Stoica,
alelnök

Lesznek-e családok a mennyben?

Mert a feltámadáskor sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az Isten angyalai a mennyben” – olvassuk Mt 22:30 versében.

A fenti szavak a templomban hangzottak el, amikor a sadduceusok azért kezdeményeztek vitát, hogy megalázzák Jézust. Ők csak a Biblia első öt könyvét (Pentateuchus) hitték és fogadták el, s mivel abban nem találtak utalást a feltámadásra és az angyalok létezésére vonatkozóan, tagadták mindkettőt. Kérdésükben megemlítenek egy feltételezett esetet, amikor egy asszony hét testvérrel köt sorra házasságot (Mt 22:23-28).

Részletes válaszában Jézus beszél a sadduceusoknak az angyalokról és a feltámadásról, vagyis épp arról, amiben nem hittek, mivel nem akarták elfogadni a Szentírás kinyilatkoztatását a feltámadásra vonatkozóan (Mt 22:29). A feltámadás alátámasztására Jézus idéz a Pentateuchusból, s elmondja, hogy Isten számára a pátriárkák élnek, s ezt az igazságot a következő szavakkal vezeti be: „A halottak feltámadása felől pedig...” Itt Jézus a feltámadt pátriárkákról beszél, és nem valamilyen más állapotukról (Mt 22:31-32).

Egymástól elidegenedett, vagy szent közösségben élő szentek?

Családi életet élnek-e majd a feltámadt szentek? Erre a kérdésre az egyik válasz hangsúlyozza a lényeges különbségeket a földi, illetve az eljövendő élet között. Feltámadás után az emberek nem házasodnak és nem szülnék gyermekeket, mivel az örökéletben nincs szükség a fajfenntartásra, szaporodásra. Az üdvözültek átváltoznak (1Kor 15) Isten hasonlatosságára (1Jn 3:2). És Isten mellett senki sem kíván ennél többet.

Egy másik magyarázat szerint az új föld a Mózes első könyvében leírt Éden, a büntelen, teremtett világ mintájára lesz újjáteremtve. A Biblia leírja, hogy Ádám és Éva Isten képére lettek teremtve „férfiúvá és asszonnyá” (1Móz 1:27), és az Úr kijelentette, hogy a teremtés végeredménye „igen jó” (1Móz 1:31). Az édeni mintára történő helyreállítás azt jelenti, hogy az üdvözültek valós, fizikai testtel fognak rendelkezni, férfiak és nők lesznek, akik hasonlítanak a Teremtőhöz. A fizikai, valós testben történő feltámadás mintáját látjuk Krisztus feltámadásában is (Lk 24:39).

Mit jelent az, hogy az emberek „olyanok lesznek, mint az Isten angyalai”?

A sadduceusok által felvetett kérdés a levirátusi (sógorházasság) törvénnyel volt kapcsolatos, és Jézus erre a kérdésre válaszol. A levirátusi törvény nem a férfi és nő között levő pusztá kapcsolat ápolásáért adatott, hanem a **gyermeknemzés** érdekében (Mt 22:24). Ennek értelmében az „olyanok lesznek, mint Isten angyalai” kifejezés arra utal, hogy **nem lesz több gyermeknemzés**. Sőt mi több, Lukács evangéliumában ezt mondja Jézus: „De akik méltókká tétetnek, hogy ama világot elvegyék, és a halálból való feltámadást, sem nem házasodnak, sem férjhez nem adatnak: **mert meg sem halhatnak többé: mert hasonlók az angyalokhoz**” (Lk 20:35-36). Tehát, az angyalokkal való hasonlóság semmi másra, csupán a halhatatlanságra utal.

A Mózes első könyvétől kezdődően végig a bibliai történelmen Isten támogatja, bátorítja és szabályozza a férfi és nő között levő különleges közösséget, egységet, s ez válik nyilvánvalóvá abból is, hogy Krisztus részt vett Kánában egy menyegzőn. A mennyben is folytatódó férfi és nő különleges egysége összhangban van a bibliai tanítással és Isten kezdeti tervével is, amely így hangzott: „nem jó az embernek egyedül lenni” (1Móz 2:18). Különben, maga az Istenség létezése is egy különleges egységről beszél: Atya, Fiú és Szentlélek.

Következtetés

A fenti magyarázatok néhány lehetőséget és bizonyosságot tárnak elénk anélkül azonban, hogy rendelkezni az összes részlettel a feltámadás utáni élettel kapcsolatban. A lehetőségek azokhoz a kapcsolatokhoz köthetők, amelyekkel rendelkezni fognak az emberek a feltámadás után.

A bizonyosságok azonban erőteljesek, és a feltámadásra utalnak, valamint a halhatatlanság elnyerése érdekében átváltozott testre, és a menynek országában az üdvözültek újra egyesítésére, anélkül, hogy valami, valaha elválaszthatná őket egymástól; továbbá arra, hogy az emberek olyanok lesznek, mint az angyalok, örökké fognak élni Isten jelenlétében. ■

Gabriel Işvan, igazgató,
Vallásszabadság és
Kommunikációs
Osztály, Munténiai
Egyházközség

Ami késik, lehet, hogy nem múlik!?

Boldog család? Egyelőre más a realitás

Elég gyakran megtörténik, hogy egy családi téma bemutatása következtében némelyek az előadás, illetve igeszolgálat után egy személyes beszélgetés során kiöntik szívüket. Ilyen alkalmakkor érte meg az ember igazából, hogy mit is jelent felemás igában, illetve nem hívő családtagokkal együtt élni. Olyan eset is akad, amikor a családtag a Urat szolgáló akaró személy ádá ellenségévé válik. Nagyon kellemetlen lehet egy ilyen tapasztalat, amely sokunk számára ismeretlen és elképzelhetetlen...

Az ilyen helyzetben lévő személyekre gondolok ebben a cikkben, akik számára a boldog család harmóniájának megélése illúzió vagy éppenséggel csak a gyülekezeti alkalomra korlátozódik, ami után hazamennek, ahol az elmarasztalás vagy alkalomadtán a fizikai bántalmazás várja őket.

Vajon megváltozhat egy ilyen helyzet? Ki tudja? – mondogatjuk magunkban elmerengve.

Jézus családtagjai

Míg kételkednénk a változás valószínűségében, vessünk egy pillantást Jézus Krisztus családjára:

Jézusnak is szembe kellett néznie az elmarasztalással, sérelmekkel, amelyek a hozzá nagyon közel álló családtagok részéről érték:

- Mária hevesen megdorgálja (Lk 2: 48-51)
- családtagjai szerint Jézus „magán kívül” volt (Mk 3:21)
- testvérei nem hittek Neki (Jn 7:3-8) „Mária gyakran helytelenítette Jézus magatartását, és unszolta, hogy alkalmazzodjék a rabbik szokásaihoz.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 67. old.)

„Jézust félreértették testvérei, mert más volt, mint ők. Nem ugyanaz volt számukra a mérték... Irigykedtek rá, és a leghatározottabb rosszállásuknak és megvetésüknek adtak hangot.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 64–65 old.)

Jézust azonban nem tudták befolyásolni.

„*Elveiben megingathatatlan volt, mint a szikla, ... nem lehetett rábeszélni...*” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 67. old.)

Amikor a családtag akar rosszra befolyásolni

„Ha testvéred, a te anyádnak fia, vagy a te fiad vagy leányod, vagy a kebleden lévő feleség, vagy lelki-testi barátod titkon csalogat, mondván: Nosza menjünk és tiszteljünk idegen isteneket, akiket nem ismertetek sem te, sem atyáid..., ne engedj néki és ne hallgass reá...” (5Móz 13:6,8a)

Időnként azt tapasztaljuk, hogy nehez nemet mondani, a határvonalnál megállni. De ha szívünk sajog is a fájdalomtól, mégis tudatában kell lennünk annak, hogy inkább Istennek kell engedelmesséknünk, mintsem embereknek, még ha családtagokról, nagyon szeretett személyekről is lenne szó. Valóban nem könnyű mást mondani és képviselni, amikor férjed, feleséged, gyermeked másra csábít. Ilyenkor vagyunk hajlamosak kompromisszumot kötni, aminek később beláthatatlan következményei lehetnek és bumerángxként ütnék vissza. NE ADD FEL!

Van úgy, hogy a lehetetlen lehetségessé válik

Most pedig visszatérek Jézus családjához:

Családtagjai kezdetben nagyon távol álltak Jézustól.

Mond-e a Biblia valamit arról, hogy Jézus családtagjai megváltoztak? Igen. (Csel 1:13-14)

Már nem vélik Jézust őrültnek, Máriát pedig a tanítványok között látjuk. Jézus családtagjai közül többen, ha lassan is, megváltoztak, hitre jutottak.

Hogyan?

„Jézus életét önzetlenség, báj, udvariaság jellemezte.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 48. old.)

„*Jézus szerette fivéreit, és kifogyhatatlan kedvességgel bánt velük.*” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 64. old.)

Megváltozhatnak hitetlen szeretteink is. Türelem, ima, remény és megértő lelkület kell hozzá. Várni és nem erőszakolni. Imádkozni, ha kell évtizedeken át. (Sok szép tapasztalat igazolja, hogy érdemes kitartóan imádkozni). Hinni, hogy Istennél nincs könnyebb vagy nehezebb eset. Elfogadni a nem hívőt olyannak, amilyen.

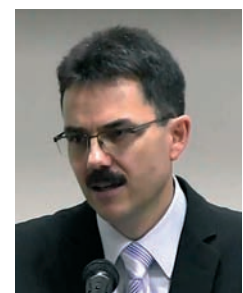
Feltétel nélkül

Füle Lajos

„*Feltétel nélkül, úgy, ahogy vannak, megbékélt szívvel, mint ki hatalmat vett a reményre, hitre, csodákra, szeretni őket, mindegyre várva, hogy visszajönnek, ha el is mentek, hogy nem kerülük ki a Kegyelmet.*”

Akkor is, hogy ha szívünk merő seb, Isten szemével szemlélni őket, Ki irgalom, s Ki – később? hamar? – azt tehet velük, amit akar!”

Most pedig tekints bizakodva előre, és örülj annak, hogy Jézus nagy családjának tagja vagy! ■

Csabai Gyula László, a Dél-Erdélyi Egyházterület Családi Osztályának igazgatója

„Valaki el ne hitessen titeket”

A legutóbbi katasztrófák

Kedves barátaim, túléltünk már néhány kárhozottatott csapást, mint például: szentháromság-ellenesség; evolúciós teizmus; hold-szombat; az az elmélet, hogy Isten nem öl; stb., s íme, újabb, egyre lelkibb és egyre elkápráztatóbb kihívások jelennek meg.

Akik türelmetlenül várnak egy új prófétai szóra, azok számára megjelennek a próféták. Az új világosság hívei számára megjelenik a felvilágosult elme, aki elhossa a végidei nagy felfedezést. A fantáziadús forgatókönyvekre szakosodott összeesküvés-elméleteket kedvelők számára mindig megadatik az alkalom, hogy megszólják a „beépített” embereket.

Aggasztó azoknak a lelki-intellektuális beállítottsága, akik a hitközösségekben mérgezik a levegőt. Első látásra elhanyagolható, egyházfelbresztődsdit és -figyelmeztetődsdit játszó kisebb-ségről van szó. Csakhogy ezek a játékok, amelyek a 170 éves adventizmus alatt minden nemzedékben felbukkantak, több ártatlan áldozatot követelnek, és sokkal jobban rontják az egyház külső megítélését, mint maga az elkövetett bűn. Minden bizonnyal szükségünk van ébredésre, ám azok az ébredések, amelyeket olyan lelkek provokálnak, amelyek még nem ébredtek fel, csak álnok fészkelődések.

Ha nem tudnám, hogy egyes romániai testvéreket is érint a dolog, és hogy ők is az internetes „worms” érendből táplálkoznak az egészséges tanítások helyett, akkor kellemesebb témát választottam volna. De ahogyan már régen is kifejeztem félelmemet, a hazai ferdítések mellett számos nagyvilágból származó lelki szolgálat áll bőkezűen a rendelkezésünkre.

Az internet, az előrelátás egyre fontosabb eszköze zavarforrássá vált azok számára, akik nem fejlesztettek ki kritikus gondolkodást, megfontolást és megértési képességet. Miközben a világi elméletet könnyen el lehet csábítani keresztényellenes vagy pornó oldalakkal, nem ritka az sem, hogy vallásos emberek (és akik mások irányában perfekcionista!) az erkölcsi és társadalmi vigasz eme különböző formáitól válnak függővé, s egyre több mérgező prófétát és reformátort fedeznek fel, akit rögvest el is fogadnak, s nem érzik szükségét annak, hogy kikérjék az egyház véleményét.

Scotram Orion-órája

A jelenlegi hitehagyások egyik kilövőállomása Paraguayban található. Az önjelölt hírnök, John Scotram, akihez másik három digitális billentyű-függő csatlakozott, néhány éve jelentette be az egyház és a világ számára az utolsó megmentő üzenetet! A Jel 18. fejezetében leírt angyal! Na, ez aztán már nem átverés! Scotram olvas a csillagokban, és az Orion nagy órájára szakosodott. S az Orion név hallatán máris szárnyra kap a képzeletőrnök.

Ez az ember pontosan a 2012-es év végére határozta meg a vég pontos idejét, aztán elhalasztotta 2014-re. Minden bizonnyal talál majd magyarázatot e legutóbbi hermeneutikai-fantasztkum kudarcára is. Különben üzenete ártalmatlannak tűnik, számos Prófétaág lelkéből származó idézettel van díszítve (jellemző és gyanús stratégia!), bibliai tipológiákkal, valamint elkápráztató csillagászati kódokkal van felcícomázva, ráadásul a zsidó ünnepi kalendáriumra és más ősrégi balgaságra hivatkozik.

Így tehát, a németországi Johannes Schottenhammel, aki Paraguayba, egy tanyára vonult vissza J. Scotram álneven, prófétikus álmokat és megtérésre felszólító lelki üzeneteket tölt fel az internetre. De nem mindenkit zavar az, hogy Isten nevében állít furcsaságokat. Scotramot az egyházi szolgálattevők elleni felindultság jellemzi, amely mindig is ragályos volt, de ugyanakkor a peremre szorult „küldöttek” és „szolgák” közös vonása is, akik azt állítják magukról, hogy az egyházat szolgálják, miközben épp annak aláaknázására és tönkretetésére törekcsenek.

A yukaípai álomlátó

Valahol Kaliforniában él Earnest Knoll, más nevén Ernie, és felesége Becky. Évtizedeken át volt gyülekezeti presbiter. Knoll néhány éve egy weboldalt tart fenn ultrakonzervatív adventista elvei népszerűsítésére. Nem véletlen, hogy prófétai őrtornya 20 nyelven közvetíti üzeneteit, melyek között vannak kelet-európai nyelvek is: bolgár, lengyel, észt, lett, orosz, és... román. A romániai testvéreket máris érdeklí a dolog. Egyikük a „próféta” honlapjára már fel is töltötte saját bejegyzését. Ebből idézek pár sort:

„47 éves, romániai hetednapi adventista vagyok. Országunkban egyesek közülünk hisznek

neked. Köszönjük Istennek a nehéz időkben tőled származó üzeneteket. Bár tudjuk, hogy mit kell tennünk felkészülésünk érdekében, mégsem vagyunk készen. Tudom, hogy törekednem kell a büntelen életre, eddig mégis halogattam ezt elérni. Üzeneteid fölébresztettek. Kérlek, légy hű, még akkor is, ha vannak, akik nem hisznek neked. Ezek az emberek kockázatot vállalnak. Mi tudjuk, hogy Isten szólt hozzád, mivel üzeneteid hasonlítanak Ellen White üzeneteihez, s arra tanítanak, hogy tartsuk meg Isten parancsolatait és éljünk büntelen életet, hogy meghallhassuk a Szentlélek suttogó hangját.”

Ennek értelmében tehát, „egyesek közülünk” prófétának vélik Ernie-t, mert erkölcsi, lelki üzenetei vannak, és mert Ellen White írásaihoz hasonlítanak. Minden tiszteletem a hazai testvér lelki eszményképei előtt, melyeknek megvalósítását az egyháztól várja el. Csakhogy felszínesek azok a feltételek, amelyek által elfogadunk egy ilyen személyt prófétaként. Évekkel ezelőtt kurzust tartottam a Prófétaág lelkéről, s megpróbáltam szemléltetni a hamis próféták felismerésének nehézségét. Felolvastam a diákoknak egy bekezdést William Foy (akit Ellen White is igaz prófétaként tartott számon)¹ egyik írásából, majd egyet Jeannine Sautron (egy önjelölt francia prófétanő) könyvéből, de nem említettem a szerzők neveit. Sikeres volt a kísérlet. Az osztály hajlott arra, hogy elhiggye, hogy az Ellen White stílusát utánozni próbáló J. Sautron magasztos lelki dolgokkal foglalkozott, tehát egy ihletett írótól származott az idézet, miközben Foy látomásai kérdésesnek tüntek, mivel tizenkilencedik századbeli baptista nyelvezetet használt.

Miért gondolja Ernie magáról, hogy próféta? Azért, mert számos álmod látott, vagy legalábbis azt állítja. Ernie álmái vonzóak azok számára, akiket a romantikus lelkiség ejtett rabul, és akik vehemensen állnak szembe a vélt vagy valós hitehagyással. A próféta igazolja a „jezsuita-detektorral” rendelkezők balga félelmeit és vádjait, amikor védelmébe veszi az ultrakonzervatív irányzatot. S a népszerűséggel együtt még dollárokat is nyer. Egyébként álmaiban rengeteg angyalt lát, s főleg egy bizonyos angyal van jelen minden álmában, aki mindenhová követi őt.

Számomra valakinek a különösen lelki üzenete nem egy döntő ok, hogy elfogadjam őt prófétának. Az egyház nem fogadja el Ernie Knoll prófétaágát, ám nem ez a legfőbb ok, hogy elutasítsam őt – habár ez is nyomós. Becky azt állítja, hogy a férje látomásait szokatlan jelenségek kísérik. Lehetséges, de ez sem perdöntő.

Van okom határozottan visszautasítani Ernie Knoll azon elvárását, hogy fogadjam el őt prófétának. Nincs is szükségem arra, hogy elolvassam az írásait. Vallomásaiból két gondolat válik nyilvánvalóvá: 1. Ernie álmaiban Isten szörnyű csapásokkal fenyegeti mindazokat, akik elutasítják az önjelölt próféta „mennyei” üzeneteit; 2. Ernie különösen kegyeltnek tűnik Isten és a folyamatosan neki megjelenő angyalok részéről. Álmainak középpontjában az áll, hogy a menny elfogadja őt és feleségét. Talán egyik igazi prófétáját sem kényeztette el ennyire Isten, mint Ernie-t, persze, ha elhiszük az álmait.

Sebezhetőek vagyunk. S ahelyett, hogy bátorítanánk az ilyen prófétákat elfogadásunkkal és csodálatunkkal, inkább imádkozzunk érettük, hogy térjenek észhez és ébredjen föl egészséges lelkiismeretük és értelmük. Közülük egyesek valóban őszinték és jó szándékúak, ám tévednek. Az egyház 170 éves történelme során felbukkanó hamis próféták közül úgy tűnik, hogy csak egyedül Anna Rice Phillips tért meg. Vallomásában mondott valamit, amit sokaknak meg kellene szívlelnie: „Saját lelki benyomásaimat összetévesztettem a Szentlélek hangjával.”

Ilyen értelemben sokan tévedhetnek, amikor lelki életüket a miszticizmus uralja, amelyet nem egyensúlyoz ki egy egészséges és természetes szkepticizmus. Adja az Úr, hogy nőjünk fel, és többé ne legyen szükségünk erre a tanácsra. ■

Florin Lăiu,
teológiai tanár

1. „William E. Foy tapasztalata és látomásai”, román nyelven a www.CurierulAdventist.ro/articole című honlapon.

Válaszd ki, töltsd ki és tanuld meg kívülről!

1. Válaszd ki a három változatból a megfelelő szót, majd írd be az alábbi két üres sorba, aztán tanuld meg kívülről a szöveget. (1Jn 3:18)

Fiacskáim ne gondolatban
tettel
szóval

szeressünk, se szemmel
nyelvel
füllel

hanem szóval
szájjal
cselekedettel

és valósággal
igazsággal
örömmel

2. Írd be a hiányzó magánhangzókat a szövegbe, és tanuld meg a Bibliaverset. (Jn 3:16)

M_rt _gy sz_r_tt _st_n _ v_l_g_t, h_gy

_z _ _gysz_l_tt F__t_dt_, h_gy

v_l_k_ h_sz_n _b_nn_,

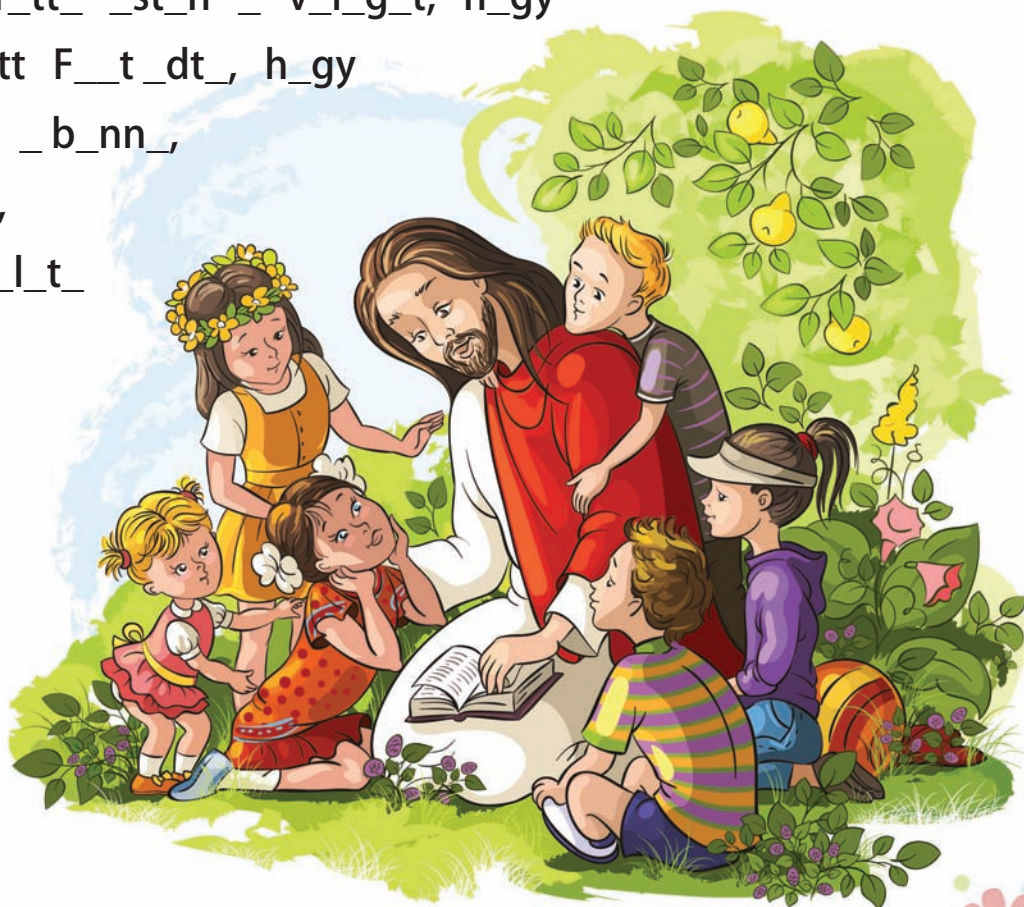
_l_n_ v_ssz_n,

h_n_m _r_k _l_t_

l_gy_n.

Alina Chirileanu,
társigazgató,
Gyermekosztály,
Román Unió

Pro-Könyv nevelés

Az elmúlt napokban találkozóm volt egy ismert politikussal. Miután kimerítettük a megbeszélés napirendi pontjait, tovább beszélgettünk az életről. Óhatatlanul, vagy talán épp szándékosan jutottunk el a gyerekneveléshez. Beszélgetőtársamat – hozzám hasonlóan – kifejezetten érdekelt ez a „társadalmi tevékenység, amely alapvető módon adja tovább az ifjabb nemzedéknek az élettapasztalatot és kultúrát, s amely szisztematikusan és tudatosan befolyásolja az értelmi, erkölcsi és testi fejlődést.”¹ Szinte költői kérdést intézve hozzám érdeklődött a felől, hogy vannak-e olyan pedagógiai módszerek, amelyek örökéletre szóló eredmények elégtételét nyújtják a szülőknek.

Ha keresztény gyerekeket akarunk, akkor nem szabad csupán biológiai lényként kezelni őket, ami abból áll, hogy elhozzuk a gyülekezetbe, odatesszük Bibliát olvasni, jó iskolába íratjuk be, rákényszerítjük arra, hogy tanuljanak meg hangszeren játszani, a lehetőségeink szerint megvédjük őket a rossz társaságtól, stb., és... ebből természetesen az következik, hogy Isten országa számára nőnek majd fel. S közben persze nekünk is megadatik az az elégtétel, hogy egyes gyerekeink vannak.

Vagy, mert érdekel a lelki jólétük, egész nap prédikálunk nekik, mintha a szószéken lennénk, s tesszük ezt abban a reményben, hogy meg fogják érteni a nagyoknak szóló buzgó szónoklatokat. „Az igazi nevelés nem jelenti a tanítások ráerőltetését az olyan lélekre, amelyik nem készséges és nem fogékony. A szellemi erőket fel kell ébreszteniük, az érdeklődést fel kell kelteniük.”²

A bibliai korban a család volt az iskola és a gyülekezet is. „És ez ígék, amelyeket e mai napon parancsolok néked, legyenek a te szívedben. És gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házában ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz” (5Móz 6:6-7). Ez a szöveg menti meg a családokat és a gyülekezetet! A családi hiányosságok alapja a kommunikáció és a személyes példa hiánya. Hogy szerethetné meg a gyermek az eljövendő Országot, ha otthonainkban nem beszélünk csak a máról és a földiekről? Hogy gerjeszthetnénk étvágyat a szent Könyv és a többi ihletett könyv iránt, ha nem tesszük ezeket otthonaink minden napos táplálékává, és folyamatosan másoknak is szétosztott üzenetűvé?

Az elmúlt szombaton egy gyerek mesélte, hogy istentisztelet után az ösker-csoportjával kivonultak

Bukarest utcáira könyveket osztani. Íme, a gyerek missziós története röviden: „A szikra évekkel ezelőtt, még elemi iskolás koromban pattant ki bennem. Valahányszor nagymamám jött utánam az iskolába, vagy amikor jöttünk illetve távoztunk a gyülekezetből, de piacra járás vagy séta közben is a parkban, hozott magával könyveket is. S bárhol jártunk, ha szembe jött valaki, megszólította. Már nem emlékszem pontosan, mint mondtunk, de köszöntünk az illetőnek, néhány általános kérdést tettünk fel, s aztán bemutattuk a könyvet. Minden elajándékozott könyvért boldog voltam. Emlékszem arra is, amikor visszautasítottak. A piacon vásároltunk egy árustól, bemutattuk neki a könyvet, de ő vallási okokra hivatkozva elutasított. Az emberek egy gyerektől általában még tiszteletből is elfogadják a könyvet, s mivel kicsi voltam még, nem volt bátorságuk visszautasítani. S amikor látták, mennyire örülök, és nyíltan beszélgetek velük, még ők szaporították a szót, s kérdezgettek erről-arról. Mások csak egyszerűen megköszönték, és megígérték, hogy kiolvassák a kapott könyvet. Amint nagyobb lettem, kezdtem szégyellni magam, s már nem ajánlkoztam könyveket. Eltelt néhány év. De most már bátrabb vagyok, képes vagyok párbeszédet kezdeményezni, s az Úr segítségével kezdettől a végéig le tudok vezetni egy beszélgetést. Eltökölt szándékom, hogy könyveket adjak az embereknek. Akkor csak annyit tudtam, hogy én is elvégzek valamit a felnőttek, szüleim és nagymamám munkájából. Gyermekkorom éveivel elmentben ma már sokkal jobban tudom, hogy milyen nagy szükség van a könyvek általi prédikálásra. Jobban belegondolva, ha minden hívő ezt tenné, akkor világgraszoló hatást gyakorolhatnánk másokra, de sokkal több élet lenne a gyülekezetben, s az emberek hasznosnak éreznék magukat látva azt, hogy lelkeket mentenek meg, de még a hitük is élettel teltebb lenne.”

„Ezeket a dolgokat nem száraz elméletként kell tanítanunk: azoknak, akik közölni akarják az igazságot másokkal, maguknak is gyakorolniuk kell alapelveit.”³

Kedves gyermekek, szülők és nagyszülők, februárban a figyelmetekbe ajánlok egy újabb Családi Hetet, amikor távozáskor, érkezéskor, ébredéskor és lefekvéskor mozgósíthatjuk családunkat a „Jézus élete” általi missziómunkára. ■

Marius Munteanu
a Romániai Hetednapos
Adventista Egyház
elnöke

1. <http://dexonline.ro/definitie/educatie>
2. Ellen G. White, *Előtted az élet*, 41. old.
3. U.o.

*Valaki azért vallást tesz
Énrólam az emberek előtt,
Én is vallást teszek arról
az Én mennyei Atyám előtt.*
Máté 10:32

**2015.
február 21–28.**
*A könyvek általi
misszió hete*

*És hallám az Úrnak
szavát, aki ezt
mondja vala:*

*„Kit küldjek el
és ki megyen el
nékünk?”*

*Én pedig mondték:
„Imhol vagyok én,
küldj el engemet.”*

Ésaiás 6:8

Javasolt tevékenységek:

- **február 21.: odaszentalódási szombat**
- beszélgetés a *Jézus élete* című könyv fontosságáról
- célok kitűzése a gyülekezet számára (pl. könyvterjesztés egy bizonyos területen)
- egyéni célok kitűzése (pl. minden nap ajándékba adsz egy könyvet, miután imádkoztál az illető személyért)
- **február 28-a, délután: hálaadó istentisztelet és bizonyágtevés a könyvmisszióról**
- hosszútávú terv kidolgozása a könyvterjesztésre
- gyülekezeti könyvkészlet létrehozása és fejlesztése
- könyvtár létrehozása kölcsönzés céljából
- az internetes közösségi hálózatok használói naponta tegyenek közzé egy kedvenc idézetet a *Jézus élete* című könyvből.